

Nhiều tác giả
First News tổng hợp và thực hiện

3

THE
ALL TIME
BEST-SELLING
BOOK

hạt giống tâm hồn

Từ những
điều bình dị

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP TP. HỒ CHÍ MINH

Công Ty Samsung Trân trọng gửi đến bạn cuốn sách này.

Phiên bản ebook này được thực hiện theo bản quyền xuất bản và phát hành ấn bản tiếng Việt của công ty First News - Trí Việt với sự tài trợ độc quyền của công ty TNHH Samsung Electronics Việt Nam. Tác phẩm này không được chuyển dạng sang bất kỳ hình thức nào hay sử dụng cho bất kỳ mục đích thương mại nào.

hạt giống tâm hồn

Từ những điều bình dị

*"Hãy luôn là chính mình và
đừng bao giờ từ bỏ ước mơ"*

Nhiều tác giả
First News tổng hợp và thực hiện

hạt giống tâm hồn

Từ những điều bình dị

3

First News

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP TP. HCM
2004

“Thân tặng tất cả người thân của chúng tôi và những người đang trần trở, vượt qua những khó khăn, thử thách tinh thần và đang ấp ủ niềm tin trong cuộc sống để đạt được ước mơ của mình”.

- First News

Các bài viết sáng tác, bài dịch cộng tác của bạn đọc về các chủ đề Sống Đẹp (tâm hồn cao thượng, gương vượt khó, tình bạn, tình yêu, cảm xúc sâu sắc về cuộc sống...) cho các tập Hạt Giống Tâm Hồn tiếp theo xin gửi về:

HẠT GIỐNG TÂM HỒN - FIRST NEWS

11H Nguyễn Thị Minh Khai, Q.1, TP. HCM

Fax: (08) 8224560 – Email: firstnews@hcmc.netnam.vn

Kỳ diệu từ những điều giản dị...

"Cuộc sống vốn có nhiều khó khăn thử thách và cả thất vọng, nỗi buồn. Dũng cảm vượt qua để luôn là chính mình và đừng để điều gì có thể che khuất ước mơ, niềm tin và hoài bão".

T trong cuộc sống chúng ta ai cũng có một ước mơ cho một ngày mai thật đẹp, dù bình dị hay phi thường – đó có thể là ước mơ của một cậu bé mồ côi mong có ngày được chăm sóc trong vòng tay người mẹ, đó là ước mơ rất đỗi giản dị của một chú bé tật nguyền được bước đi bình thường như bao người khác, ước mơ nhìn thấy ánh sáng của một người không còn nhìn thấy được, ước mơ tìm được việc làm mà mình yêu thích của một chàng trai thất nghiệp, ước mơ tìm được một tình yêu đẹp, được sống yên vui hạnh phúc, hoặc có thể là những ước mơ chinh phục, vượt qua những thử thách, vươn lên khẳng định mình và trở thành những người mà mình từng ao ước. Những ước mơ đáng quý, đáng trân trọng đó luôn là niềm hy vọng, là nguồn động lực và niềm tin lớn nhất cho mỗi người

để sống, để cảm nhận và hướng đến ngày mai.

Nhưng cuộc sống luôn tiềm ẩn những trở ngại, khó khăn, và thử thách bất ngờ - con đường đi đến những ước mơ ấy không hề bằng phẳng. Bao khó khăn, trở ngại và cả bất hạnh có thể xảy ra vào những lúc không mong chờ nhất như để thử thách lòng dũng cảm của con người. Đó có thể là những trở ngại nhỏ ta vấp phải vào một thời điểm nào đó trước khi tự đứng thẳng trên đôi chân của mình. Có thể nó như những đám mây đen kịt báo hiệu cơn dông, khiến ngay cả những tâm hồn dũng cảm nhất cũng phải tìm kiếm nơi ẩn náu. Cũng có thể do khách quan hay là những ngục tù mà chính ta tự đưa mình vào... khiến ta tổn thương, mất niềm tin, và có lúc tưởng như không còn điểm tựa hay nghị lực để vượt qua. Trước những khó khăn thử thách ấy, mỗi người sẽ tự chọn cho mình cách đón nhận, đối đầu để có một hướng đi riêng. Có người phớt lờ cho số phận, có người trốn chạy đi tìm nơi trú ẩn, có người tự thay đổi để thích nghi với hoàn cảnh mới, cũng có người chìm vào biển tự thương thân, trách phận để rồi ngã gục trong cơn giông tố cuộc đời...

Thế nhưng, bất kể là ai, tự đáy lòng của mỗi người đều tồn tại một khát vọng mãnh liệt – đó là khát vọng sống – và luôn được là chính mình. Chính khát vọng ấy đã khiến bao trái tim trần trở, thao thức tìm cho mình một cách nghĩ, một sức mạnh tinh thần, một hướng đi để theo đuổi những

hoài bão, ước mơ của mình.

Cuộc sống chúng ta ra sao, luôn ngập tràn sợ hãi, oán hờn hay chấp nhận và vui sống để vươn lên sẽ tùy thuộc vào cách ta đối mặt với những khó khăn thử thách ta gặp trên con đường như thế nào.

Hai tập *"Hạt giống tâm hồn từ những điều bình dị"* tiếp theo do First News thực hiện này sẽ là người bạn đồng hành cùng bạn đọc cảm nhận lại những giá trị của tinh thần và cuộc sống qua những câu chuyện ngắn, những ý tưởng giản dị, những câu chuyện có thật để tiếp thêm nguồn động viên và sức mạnh giúp chúng ta có thể vượt qua những khó khăn thử thách trong cuộc sống để khẳng định mình, theo đuổi ước mơ cuộc đời và vươn đến cuộc sống tốt đẹp hơn.

Qua những sự kiện xúc động, chân tình với những con người bình dị, các câu chuyện đều nhấn mạnh đến tinh thần vượt lên, tìm được sức mạnh tinh thần và niềm tin chiến thắng. Bạn có thể nhận ra những vấn đề của chính mình, của những người xung quanh... để suy gẫm, chiêm nghiệm, khám phá và tìm ra lời giải cho cuộc sống của mình.

Chúng tôi hy vọng những câu chuyện này sẽ là động lực khuyến khích bạn đưa tay cho người khác cũng như mở rộng lòng với những ai cần bờ vai để chia sẻ nỗi đau. Hy vọng rằng chúng sẽ mang đến cho bạn thêm niềm lạc quan, niềm tin

và tình yêu cuộc sống để thấy mỗi trở ngại, thử thách như một điều cần có, để bạn có thể mỉm cười và trân trọng những gì bạn đã và đang có.

Những trang sách này chúng tôi xin gửi đến bạn đọc như một món quà tặng của tâm hồn. Mong rằng các bạn sẽ đón nhận như một nguồn tiếp thêm sức mạnh, niềm tin, ý nghĩa cuộc sống và lòng dũng cảm – như một lời nhắc nhở không ngừng rằng bạn luôn có đủ sức mạnh vượt qua tất cả để đạt được những ước mơ của mình cho dù cuộc sống có thể nào đi nữa.

Chúng tôi xin gửi đến bạn đọc những tình cảm chân tình nhất đã đồng cảm và chia sẻ với chúng tôi qua hai tập đầu *Hạt Giống Tâm Hồn cho Lòng Dũng Cảm và Tình Yêu Cuộc Sống*.

- First News

“Bạn sẽ khám phá ra chính mình một bậc cao hơn sau mỗi lần vượt qua nghịch cảnh.”

- Thomas Edison

“Cuộc sống không có gì đáng quý hơn là hạn chế làm tổn thương người khác và xoa dịu những tâm hồn khổ đau với tất cả những gì mình có thể làm được.”

- Olive Schreiner

“Trong những lúc khó khăn nhất của cuộc sống, đừng cố gắng trở thành một người thành công hay hạnh phúc, mà tốt hơn hãy trở thành một người có giá trị.”

- Albert Einstein

“Đến một lúc nào đó bạn sẽ nhận ra giá trị và cảm ơn những khó khăn thử thách, nghịch cảnh mà bạn đang phải trải qua.”

- Khuyết danh

“Biết chia sẻ với những người đau khổ hơn là cách tốt nhất để vui đi những đau khổ đang có.”

- Anne Wilson Schaefer

Đấu trường và cuộc sống

*Trong những lúc khó khăn nhất
của cuộc sống, đừng cố gắng trở thành
một người thành công hay hạnh phúc,
tốt hơn hãy trở thành một người có giá trị.*

- Albert Einstein

Trên một bức tường cũ kỹ của một đấu trường cổ ở La Mã người ta đã đọc được những dòng chữ sau:

“Sai lầm luôn nên tránh nhưng nếu đã phạm phải sai lầm thì đó là điều cần thiết và không nuôi tiếc.

Sự thành công hay chiến thắng không có nghĩa là không lần nào vấp ngã. Đó là minh chứng rằng người đó đã nếm trải thất bại rất nhiều lần. Nếu ai đó tự cho rằng mình chưa từng vấp ngã và thất bại, thì điều đó sẽ là một tiên đoán chắc chắn cho một vấp ngã và thất bại lớn trong tương lai.

Vinh quang thuộc về những con người chiến đấu trên đấu trường với khuôn mặt thấm đẫm nhuệ khí, bụi bặm, mồ hôi, máu và nước mắt.

Lòng tự hào thuộc về những con người chiến đấu một cách dũng cảm không khoan nhượng, không biết lùi bước trước hiểm nguy, biết vượt qua nỗi sợ hãi và đớn đau của bản thân. Họ hiểu rõ không có chiến thắng nào mà không có những đau thương khốc liệt.

Sự vĩ đại chân chính luôn thuộc về những người can đảm bảo lãnh, sẵn sàng sống hết mình cho mục đích và có lúc biết quên mình cho sự mạo hiểm đúng lúc.

Những con người biết vượt qua khó khăn nghịch cảnh, thử thách, biết thay đổi tình thế, dám đương đầu với thách thức sẽ có được một tầm nhìn, phong cách, uy lực mới, đạt được vinh quang thật sự và xứng đáng được tôn vinh.

Song, lỡ trong lần cuối cùng họ thất bại, họ có thể sẽ ngã xuống như những người khác, nhưng không ai đánh đồng họ với những kẻ hèn nhát – những con người mãi mãi không bao giờ nếm trải cảm xúc thực sự của cả thất bại và chiến thắng, và sẽ không bao giờ trở thành một dũng sĩ chân chính.”

- First News

Theo *The Stories of Life*

Phút tĩnh lặng

Có lẽ cuộc sống muốn chúng ta chọn làm người trước khi gặp được đúng người để rồi chúng ta mới biết cảm ơn món quà của cuộc sống.

Khi cánh cửa hạnh phúc đóng lại, một cánh cửa khác mở ra, nhưng thường thì người ta chỉ tập trung vào cánh cửa đã đóng mà không để ý cánh cửa kia đã mở ra rồi.

Đôi khi một cái gì đó vượt khỏi tầm tay rồi chúng ta mới biết rằng mình đã từng có nó, và mới cảm nhận được rằng điều đó quan trọng và có ý nghĩa biết bao với mình.

Hãy yêu một người bằng trọn vẹn trái tim mình mà không cần đáp lại. Đừng vội trông mong tình yêu đến mau chóng mà hãy kiên trì chờ cho đến khi tình yêu hiện hữu trong trái tim họ; nếu không thì bạn hãy an lòng vì trong tim bạn đã có nó rồi.

Có thể bạn chỉ mất một phút để say mê một người, một giờ để thích một người, và một ngày

để yêu một người, nhưng phải mất cả một đời mới có thể quên được một người.

Đừng vì dáng vẻ bên ngoài, vì đó là lừa dối. Đừng vì của cải vật chất, vì có thể mất đi. Hãy tìm người nào có thể làm bạn mỉm cười, bởi vì chỉ có nụ cười mới có thể làm một ngày âm u trở nên tươi sáng.

Có những giây phút trong đời khi bạn nhớ thương một người nào đó tha thiết đến nỗi bạn muốn mang người đó ra khỏi giấc mơ để ôm họ trong vòng tay thực tại. Hãy đi đến nơi nào bạn muốn; làm những gì bạn khát khao; trở thành những ai mà bạn mong muốn, bởi vì bạn chỉ có một cuộc đời và một cơ hội để làm tất cả những gì bạn mơ ước.

Hãy tự đặt mình trong vị trí của người khác. Nếu trong hoàn cảnh ấy bạn cảm thấy bị tổn thương, thì người khác cũng sẽ cảm nhận như vậy.

Một người hạnh phúc nhất không nhất thiết phải là người có mọi thứ tốt nhất, mà là người biết tận hưởng và chuyển biến những gì xảy đến với mình trong cuộc sống một cách tốt nhất.

Hạnh phúc chỉ đến với những ai biết roi lệ khi tổn thương, biết đau đớn khi mất mát, biết khát khao và nuôi dưỡng những giấc mơ, biết cố gắng làm lại khi thất bại, bởi vì chỉ có như vậy, mọi người mới biết trân trọng những gì đã và đang đến trong cuộc đời mình.

Tình yêu bắt đầu bằng một nụ cười, đơm hoa kết trái bằng một nụ hôn và kết thúc bằng những giọt nước mắt... dù đó là giọt lệ buồn hay vui, thì tình yêu ấy đã cho bạn những kỷ niệm thật ấn tượng và sâu sắc, là dấu ấn của tâm hồn và đánh dấu bước trưởng thành của bạn.

Một tương lai tươi sáng luôn đứng lên trên một quá khứ đã lãng quên.

Bạn không thể nào thắng tiến bước trên đường đời cho đến khi bạn biết cho qua và học hỏi từ những thất bại, sai lầm và đau buồn trong quá khứ.

- Nguyễn Mạnh Thảo
Theo *Internet*

Ý nghĩa công việc

Một người khách đi ngang qua nơi những người thợ hồ đang xây một bức tường và hỏi về công việc họ đang làm. Người thợ thứ nhất chẳng cần suy nghĩ gì đáp ngay:

- Chúng tôi đang trộn hồ, đặt các viên gạch và xây tường. Chẳng có gì lạ cả.

Người khách đến hỏi người thợ thứ hai, ông đưa tay lau mồ hôi trên trán rồi trả lời:

- Tôi đang làm công việc mà một ngày có thể kiếm được 5 Bảng Anh.

Người thợ thứ ba đang làm việc hăng say đến nỗi không để ý đến sự có mặt của người khách lạ. Người khách tới gần hỏi:

- Xin lỗi, ông có thể cho biết ông đang làm gì?

Người thợ dừng tay và chậm rãi trả lời:

- Tôi đang cùng mọi người xây một trong những bức tường của một nhà thờ lớn mà sau này tôi có thể dẫn con cháu của mình đến thăm và tự hào nói với chúng rằng cha ông chúng là người góp phần xây nên những bức tường của nhà thờ đó.

Cùng một công việc, cùng một sự kiện, ý nghĩa của nó trở nên cao đẹp hay bình thường là tùy thuộc vào cách nhìn của mỗi chúng ta.

- First News
Theo *Viva Consulting*

Con đường phía trước

Đã lâu lắm rồi, có một vị hiền triết sống trên đỉnh ngọn núi cao. Dân làng dưới chân núi mỗi khi gặp khó khăn thường tìm đến vị hiền triết để xin lời khuyên.

Ngày nọ, một chàng trai được xem là khá thành đạt, đang băn khoăn cho chặng đường sắp tới của mình, quyết định lên núi gặp vị hiền triết.

- Điều gì có thể giúp con thành một người thực sự vĩ đại? – Chàng trai hỏi.

Vị hiền triết nhìn thẳng vào mắt anh và hỏi:

- Có chắc là ngươi muốn biết điều đó không?

- Vâng! Con thực sự rất muốn biết. – Chàng trai quả quyết trả lời.

- Được! – Vị hiền triết đáp. – Người hãy tự tìm cho mình câu trả lời qua câu chuyện ta kể sau đây:

“Thuở xưa, có một chàng thanh niên ở đất nước Hy Lạp mắc bệnh hiểm nghèo. Biết mình không còn sống được bao lâu nữa, anh xung phong gia nhập quân đội lúc đó đang bước vào trận chiến khốc liệt với kẻ thù. Với hy vọng được hy sinh anh dũng trên chiến trường, anh đã chiến đấu hết mình, không ngại phơi mình trước làn tên mũi đạn của kẻ thù và không mảy may lo cho mạng sống của mình. Cuối cùng, khi kẻ thù bị đánh bại, anh vẫn còn sống! Vô cùng cảm phục trước lòng dũng cảm, can trường của người lính nọ vì đã góp phần không nhỏ tạo nên chiến thắng ấy, vị tướng quyết định thăng chức và trao tặng cho anh huân chương danh dự cao quý nhất cho lòng dũng cảm.

Song, đến ngày được trao huân chương, trông anh rất u buồn. Ngạc nhiên, vị tướng hỏi lý do và được biết về căn bệnh nguy hiểm mà anh ta đang phải gánh chịu. Làm sao ông lại có thể để cho người lính dũng cảm của mình phải chết! Vị tướng đã cho tìm vị lương y giỏi nhất nước về trị bệnh cho anh. Căn bệnh chết người cuối cùng đã được chữa khỏi.

Nhưng, từ đó trở đi người ta thấy người lính can-trường-một-thời đã không còn xuất hiện nơi tuyến đầu vất vả hiểm nguy nữa! Anh luôn né

tránh mọi khó khăn và cố gắng bằng mọi cách để bảo vệ mạng sống của mình thay vì đương đầu với thử thách.

Về sau có dịp gặp lại, vị tướng đã nói với người lính nọ một câu: *'Giờ đây, anh mới thực sự là chết hẳn rồi!'*."

- First News
Theo *Internet*

Số phận hay bản lĩnh

*Bằng niềm tin và cảm hứng bạn có thể đặt chân
trên bất cứ con đường nào bạn chọn.*

- Dr. Seuss

T trong một trận đánh quan trọng chống lại đội quân hùng mạnh của kẻ thù với số lượng đông gấp bội, vị tướng cầm quân cảm nhận được sự lo lắng và cả sự sợ hãi ẩn chứa trên gương mặt và ánh mắt những người lính của mình.

Đêm đó, họ dừng chân cắm trại tại một ngôi đền trong vùng. Sau bữa ăn, ông đề nghị những thuộc hạ và binh lính của mình cùng cầu nguyện trước đền. Sau đó ông lấy ra một đồng xu và nói:

- Ta đã cầu xin thần linh báo ứng trước cho kết quả của trận đánh quan trọng này. Bây giờ ta sẽ tung đồng tiền này lên, nếu là mặt sấp, chúng ta sẽ chiến thắng. Còn nếu là mặt ngửa, chúng ta sẽ thua.

Vị tướng quân tung đồng tiền lên cao. Mọi người đều căng thẳng chăm chú chờ đồng tiền rơi xuống. Mặt sắp! Tất cả binh lính vô cùng phấn khích trong lòng và vững tin đến mức họ bước vào trận chiến đấu bằng tất cả sự dũng mãnh và niềm tin có được. Và họ đã chiến thắng oanh liệt.

Trong buổi liên hoan mừng thắng trận, các binh lính reo hò và nói với vị tướng:

- Chúng ta đã làm nên một kỳ tích! Đúng là không ai có thể làm thay đổi số phận được.

- Đúng vậy! Không ai có thể! Trừ chúng ta.

Viên tướng đồng tình và sau đó lặng lẽ lấy đồng xu đưa cho mọi người cùng xem.

Cả hai mặt đồng tiền đều là sắp!

- First News

Theo *The Stories of Life*

Phép màu giá bao nhiêu?

Một cô bé tám tuổi nghe cha mẹ mình nói chuyện về đứa em trai nhỏ. Cô bé chỉ hiểu rằng em mình đang bị bệnh rất nặng và gia đình cô không còn tiền. Chỉ có một cuộc phẫu thuật rất tốn kém mới cứu sống được em trai cô bé, và cha mẹ em không tìm ra ai để vay tiền. Do đó, gia đình em sẽ phải dọn đến một căn nhà nhỏ hơn vì họ không đủ khả năng tiếp tục ở căn nhà hiện tại sau khi trả tiền bác sĩ.

Cô bé nghe bố nói với mẹ bằng giọng thì thầm tuyệt vọng: “Chỉ có phép màu mới cứu sống được Andrew”. Thế là cô bé vào phòng mình, kéo ra một con heo đất được giấu kỹ trong tủ. Em dốc hết đồng tiền lẻ và đếm cẩn thận.

Rồi cô bé lên ra ngoài bằng cửa sau để đến tiệm thuốc gần đó. Em đặt toàn bộ số tiền mình có lên quầy.

Người bán thuốc hỏi: “Cháu cần gì?”

Cô bé trả lời: “Em trai của cháu bệnh rất nặng và cháu muốn mua phép màu.”

- Cháu bảo sao? – Người bán thuốc hỏi lại.

- Em cháu tên Andrew. Nó bị một căn bệnh gì đó trong đầu mà bố cháu nói chỉ có phép màu mới cứu được nó. Phép màu giá bao nhiêu ạ?

- Ở đây không bán phép màu, cháu à. Chú rất tiếc. – Người bán thuốc nở nụ cười buồn và tỏ vẻ cảm thông với cô bé.

- Cháu có tiền trả mà. Nếu không đủ, cháu sẽ cố tìm thêm. Chỉ cần cho cháu biết giá bao nhiêu?

Trong cửa hàng còn có một vị khách ăn mặc thanh lịch. Sau khi nghe câu chuyện, ông cúi xuống hỏi cô bé: “Em cháu cần loại phép màu gì?”

- Cháu cũng không biết nữa. – Cô bé trả lời, rơm rớm nước mắt. – Nhưng em cháu rất cần phép màu đó. Nó bị bệnh nặng lắm, mẹ cháu nói rằng nó cần được phẫu thuật, và hình như phải có thêm loại phép màu gì đó nữa mới cứu được em cháu. Cháu đã lấy ra toàn bộ số tiền để dành của mình để đi tìm mua phép màu đó.

- Cháu có bao nhiêu? – Vị khách hỏi. Cô bé trả lời vừa đủ nghe: “Một đô la mười một xu.”

Người đàn ông mỉm cười: “Ồ! Vừa đủ cho cái giá của phép màu”.

Một tay ông cầm tiền của cô bé, tay kia ông nắm tay em và nói: “Dẫn bác về nhà cháu nhé. Bác muốn gặp em trai và cha mẹ cháu. Để xem bác có loại phép màu mà em cháu cần không.”

Người đàn ông thanh lịch đó là Bác sĩ Carlton Armstrong, một phẫu thuật gia thần kinh tài năng. Ca mổ được hoàn thành mà không mất tiền, và không lâu sau Andrew đã có thể về nhà, khỏe mạnh.

Mẹ cô bé thì thầm: “Mọi chuyện diễn ra kỳ lạ như có một phép màu. Thật không thể tưởng tượng nổi. Thật là vô giá!”. Cô bé mỉm cười. Em biết chính xác phép màu giá bao nhiêu. Một đô la mười một xu, cộng với niềm tin chân thành của một đứa trẻ, và lòng tốt của người bác sĩ.

Vâng! Niềm tin, sự chân thành và lòng trắc ẩn của con người có thể khiến phép màu xảy ra!

- Tuệ Nương
Theo *Inspirations*

Nhặt vài cuốn sách - cứu một đời người

*Mỗi người bạn là một món quà
mà cuộc sống trao tặng cho chúng ta.*

- Robert Louis Stevenson

Một ngày nọ, khi đang rảo bộ từ trường về nhà, Mark trông thấy một người bạn cùng trường đi phía trước bị vấp ngã làm đổ tung sách vở đang mang trên người, cùng với mấy bộ quần áo, một đôi găng tay, một máy tính nhỏ và vài thứ lặt vặt khác. Mark cúi xuống giúp cậu ta nhặt lại các món đồ và đề nghị mang giúp một số thứ. Trên đường đi, Mark được biết tên cậu là Bill, cậu ta thích các trò chơi video, bóng đá và môn lịch sử, rằng cậu đã gặp phải nhiều rắc rối trong một vài môn học, và chuyện đau buồn nhất vừa xảy đến với cậu là cuộc chia tay bất ngờ với cô bạn gái cậu đã thương yêu hai năm qua.

Sau lần trò chuyện đó, Mark và Bill đã có những dịp ăn trưa cùng nhau tại căn-tin trường. Trong những năm kế tiếp ở trường trung học, họ vẫn thường xuyên gặp gỡ nhau. Rồi năm cuối của bậc

trung học được các học sinh chờ đợi từ rất lâu cũng đã tới. Ba tuần trước khi lễ tốt nghiệp diễn ra, Bill hỏi Mark xem liệu họ có thể gặp nhau trò chuyện được không. Mark đồng ý và họ hẹn gặp nhau tại một tiệm café gần trường.

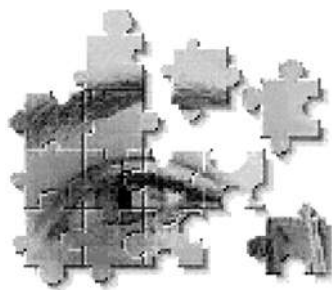
Trong cuộc trò chuyện, Bill nhắc Mark nhớ lại cái ngày họ gặp nhau lần đầu.

- Cậu có bao giờ tự hỏi vì sao hôm đó mình lại mang nhiều đồ về nhà như vậy không? – Bill hỏi.
- Cậu biết không, mình đã dọn sạch ngăn tủ vì mình không muốn để rác bừa bãi cho người khác. Lúc đó, mình đang rất tuyệt vọng vì mối tình đầu tan vỡ. Trước đó, mình đã mua được gần 30 viên thuốc ngủ ở các hiệu thuốc khác nhau và lần đó mình về nhà là để tự tử. Nhưng khi gặp cậu, chúng mình cùng trò chuyện và cười đùa vui vẻ, mình nhận thấy rằng nếu chết đi, mình sẽ rất hối tiếc khoảnh khắc vui tươi đó, và có thể cả quãng thời gian sau này nữa. Cậu thấy đấy, vào ngày hôm đó, khi cậu nhặt hộ mình những cuốn sách, cậu đã làm được hơn thế rất nhiều. Cậu đã cứu sống mình đấy.

Trong cuộc sống, có những lúc chúng ta giúp người khác một điều đơn giản. Nhưng ý nghĩa và ảnh hưởng của nó đôi khi rất lớn.

- First News
Theo *Internet*

Bài học từ trò chơi ghép hình

Ai trong chúng ta cũng đã một lần thử sức với trò chơi ghép hình. Và với những kinh nghiệm từ trò chơi rất đơn giản ấy, chúng ta đã áp dụng được những gì vào cuộc sống? Có thể sẽ rất thú vị vì bức tranh ghép hình là các công việc cần làm trong cuộc sống của bạn đấy!

Chúng ta không thể mong muốn tất cả phải hoàn thiện ngay, mọi việc phải đầu vào đó. Khi sự việc trở nên khó khăn, không trôi chảy, hãy tự cho phép mình nghỉ ngơi thoải mái đôi chút. Mọi thứ sẽ trở nên dễ dàng hơn khi bạn quay lại.

Đừng quên có lúc phải vượt lên cao nhìn vào bức tranh toàn cảnh để định hướng. Loay hoay với những mảnh nhỏ có lúc sẽ khiến bạn nản chí.

Lòng kiên trì sẽ được đền đáp. Mọi thử thách lớn đều cần được chinh phục từng bước một.

Mỗi khi gặp bế tắc, hãy chuyển sang một hướng khác. Và sau đó nhớ quay lại.

Việc đầu tiên bạn cần làm là hướng đến và thiết lập đường biên. Có ranh giới, bạn mới cảm nhận được sự an toàn và trật tự.

Đừng ngại thử nhiều cách kết hợp khác nhau. Đôi khi chúng sẽ khít khao đến ngạc nhiên.

Những việc đáng làm đều đòi hỏi sự kiên trì và nỗ lực. Bạn không thể vội vã trước những thách thức lớn.

Hãy dành niềm vui để tận hưởng những thành công nho nhỏ của bạn. Chúng sẽ động viên bạn bước tiếp. Và bạn sẽ cảm nhận hạnh phúc ngay khi vượt qua được khó khăn thử thách.

- Tuệ Nương
Theo Internet

Điều gì đến sẽ đến...

T rên con đường đất đỏ hướng về thị trấn, một cậu bé khoác tay nải hồn nhiên bước đi, xa xa là những ngôi nhà cùng những cánh rừng bạt ngàn. Cách đây ít ngày, người chú của cậu nhấn tin cần người phụ trông nom một cửa hàng gần trung tâm thị trấn.

Đến bìa rừng, cậu bé chợt nhìn thấy bên đường một dòng suối nhỏ trong vắt chảy qua những khe đá. Ánh nắng xuyên qua tán lá rậm rạp của những cây cổ thụ tạo nên các vệt sáng lung linh chiếu xuống mặt nước. Tiếng chim đâu đó trên cao làm cho khung cảnh càng thêm nhẹ nhàng, thơ mộng. Sau khi uống vài ngụm nước suối mát lành, cậu bé cảm thấy mỗi chân và muốn nghỉ ngơi một chút. Tiếng suối róc rách, tiếng chim líu lo đã đưa cậu bé vào giấc ngủ ngon lành.

Một cô bé xinh xắn làng bên đang đuổi bắt bướm. Đến bờ suối, cô dừng chân ngắm nhìn cậu bé và chợt thốt lên:

- Anh ấy có gương mặt mới dễ thương làm sao, thật đúng như những gì mình từng mơ ước. Phải chi... bây giờ anh ấy tỉnh dậy nhỉ...

Một thoáng suy nghĩ làm cô gái đỏ bừng mặt. Nhưng cậu bé vẫn ngủ. Một lát sau, dường như cảm thấy e ngại, cô gái cất bước đi, lâu lâu lại ngoái nhìn và bước chân cô không còn vẻ hồn nhiên như trước nữa.

Cậu bé vẫn ngủ ngon lành.

Chợt có tiếng chó sủa. Từ ngôi làng gần đó, tiếng chân chạy gấp mỗi lúc một gần. Hai tên cướp vừa thực hiện xong một phi vụ. Một tên to cao nhìn thấy chiếc túi mà cậu bé đang gói dưới đầu, hấn rút dao ra nói với tên còn lại:

- Chắc chắn thằng này có thứ gì trong đó. Tao sẽ đâm nó một nhát và mày giật lấy cái túi của nó.

Tiếng chó sủa mỗi lúc một gần hơn khiến tên kia lo lắng:

- Thôi, bỏ đi. Chạy kẻo không kịp.

Trong thoáng chốc cả hai tên cướp đã biến mất sau những bụi cây của rừng già. Cậu bé vẫn say ngủ và không hề biết chuyện gì đã xảy ra.

Một lát sau có tiếng xe ngựa dừng cạnh bờ suối. Bước xuống xe là hai vợ chồng lớn tuổi đáng vẻ

giàu sang. Người xà ích tháo dây cho ngựa uống nước. Hai vợ chồng dạo bên bờ suối và chợt nhìn thấy cậu bé đang ngủ. Người vợ ngấm nhìn hồi lâu rồi nói với chồng:

- Cậu bé này thật tuấn tú khôi ngô. Ước gì chúng ta có thể nhận cậu ấy làm con nuôi. Hay là chúng ta đánh thức cậu ta dậy và xin nhận làm con nuôi. Chúng ta không có con cái và đã từng có ý định vào cô nhi viện xin một đứa bé để sau này thừa hưởng gia tài kia mà.

- Ừ, cậu bé trông khá dễ thương! - Người chồng trả lời. - Mình đánh thức cậu ta dậy nhé.

Đúng lúc ấy, tiếng người xà ích vọng đến:

- Thưa ông bà, ngựa đã uống nước xong. Chúng ta lên đường kéo còn xa lắm.

Sự hồi thức của người xà ích cho cuộc hành trình phía trước đã cắt ngang dòng suy nghĩ của hai vợ chồng. Ý nghĩ đánh thức cậu bé dậy và nhận làm con nuôi trở nên mờ nhạt. Tiếng vó ngựa xa dần và cậu bé vẫn ngủ ngon.

Đến trưa, cậu bé tỉnh giấc, khoan khoái vốc nước suối rửa mặt và tiếp tục quảy túi bước đi trên con đường hướng về thị trấn. Cậu không hề biết những gì đã xảy ra khi mình ngủ. Cậu đã không biết có một tình yêu đẹp vừa hé nở, cũng không hề biết cái chết và hiểm nguy có lúc kề bên và một cuộc sống giàu sang phú quý đã ghé đến.

Cuộc sống chúng ta luôn có những điều sẽ đến, có thể đến và đôi khi chúng xảy đến dường như ngay sát chúng ta. Đó có thể là điều may mắn hoặc bất hạnh - điều lành hay điều dữ. Và rất may là chúng ta không thể biết tất cả những điều đó. Nếu không, cuộc sống chúng ta sẽ đầy những suy tư, lo lắng, sợ hãi và cả nuối tiếc – và chúng ta sẽ khó mà thanh thản, tĩnh tâm trong công việc, vững bước mạnh dạn vượt qua những thử thách cuộc sống để đạt được mục đích, ước mơ hay ít nhất là một giấc ngủ thật bình an như cậu bé kia.

- Nguyễn Văn Phước

Câu chuyện của hai hạt mầm

Có hai hạt mầm nằm cạnh nhau trên một mảnh đất màu mỡ. Hạt mầm thứ nhất nói:

- Tôi muốn lớn lên thật nhanh. Tôi muốn bén rễ sâu xuống lòng đất và đâm chồi nảy lộc xuyên qua lớp đất cứng phía trên... Tôi muốn nở ra những cánh hoa dịu dàng như dấu hiệu chào đón mùa xuân... Tôi muốn cảm nhận sự ấm áp của ánh mặt trời và thưởng thức những giọt sương mai đọng trên cành lá.

Và rồi hạt mầm mọc lên.

Hạt mầm thứ hai bảo:

- Tôi sợ lắm. Nếu bén những nhánh rễ vào lòng đất sâu bên dưới, tôi không biết sẽ gặp phải điều gì ở nơi tối tăm đó. Và giả như những chồi non của tôi có mọc ra, đám côn trùng sẽ kéo đến và nuốt ngay lấy chúng. Một ngày nào đó, nếu những

bông hoa của tôi có thể nở ra được thì bọn trẻ con cũng sẽ vật lầy mà đùa nghịch thôi. Không, tốt hơn hết là tôi nên nằm ở đây cho đến khi cảm thấy thật an toàn đã.

Và rồi hạt mầm nằm im và chờ đợi.

Một ngày nọ, một chú gà đi loanh quanh trong vườn tìm thức ăn, thấy hạt mầm nằm lạc lõng trên mặt đất bèn mổ ngay lập tức.

Trong cuộc sống sẽ luôn có những cơ hội cho những ai dám chấp nhận mạo hiểm, trải nghiệm những thử thách, mạnh dạn vượt qua những khuôn khổ lối mòn để bước lên những con đường mới.

- Thảo Nguyên
Theo *Internet*

Viên đá quan trọng

*Xin đừng ngắm các vì sao, khi mặt đất
còn nhiều điều chưa hiểu hết.*

*Tương lai ngày mai thuộc về
những người có tâm nhìn hôm nay.*

- Robert Schuller

Ngày còn học lớp quản trị kinh doanh, tôi đã được học một bài học không thể quên từ người thầy của mình. Đó là tiết học về quản lý thời gian. Thầy đặt lên bàn một chiếc bình miệng rộng và những viên đá to cỡ nắm tay. Sau đó, thầy cẩn thận đặt từng viên đá vào trong bình cho đến khi không thể bỏ thêm được nữa, thầy nhìn cả lớp và hỏi:

- Cái bình đã đầy chưa?

Mọi người đồng thanh đáp:

- Đầy rồi.

Thầy lại hỏi “Thật không?” rồi cúi xuống bàn lấy ra một túi sỏi. Thầy bỏ một vài viên sỏi vào

những khoảng trống giữa các viên đá lớn rồi hỏi một lần nữa:

- Cái bình đã đầy chưa?

Lần này, cả lớp bắt đầu hiểu ý thầy. Một bạn trả lời có lẽ cái bình chưa đầy.

-Tốt lắm! - Nói rồi, thầy lấy ra một xô cát và bắt đầu đổ cát vào bình để lấp đầy những khoảng trống còn lại giữa đá và sỏi. Lần này, thầy chưa kịp hỏi, cả lớp đã lên tiếng:

- Thưa thầy, chưa đầy. Cái bình vẫn chưa đầy.

Một lần nữa, thầy khen: "Giỏi lắm!" và lại lấy ra một bình nước. Thầy bắt đầu đổ nước vào bình cho đến khi đầy tới miệng bình. Cuối cùng, thầy ngược nhìn cả lớp và hỏi:

- Ý nghĩa của những công việc vừa rồi là gì?

Một bạn nam ngồi cuối lớp hăm hở trả lời:

- Thưa thầy! Theo em hiểu, dù thời gian biểu có bận rộn đến mấy đi nữa, nếu thực sự cố gắng, chúng ta vẫn có thể làm thêm được một số việc khác.

- Đó không phải là điều thầy muốn chia sẻ với các em. Thực tế từ ví dụ trên cho thấy rằng nếu không xếp những viên đá lớn vào trước, chúng ta sẽ không thể đặt thêm các thứ khác vào được nữa. Mỗi người trong chúng ta đều cần phải xác định những viên đá tảng quan trọng của cuộc đời mình. Hoàn thành một chương trình học mà

mình muốn? Tìm được người mà mình yêu thương? Có được một công việc mà mình thích?... Hãy lựa chọn, cân nhắc thật kỹ điều gì là phù hợp với mình nhất trong từng giai đoạn và đặt vào chiếc lọ của mình những viên đá quan trọng trước rồi hãy nghĩ đến và thực hiện những việc khác tiếp theo.

- First News
Theo *Internet*

Lời nói và những vết đinh

*Lời nói thiện ý sưởi ấm
cả ba tháng mùa đông.*

- Ngạn ngữ Nhật Bản

Một cậu bé tính tình rất nóng nảy và cộc cằn. Một hôm, cha cậu đưa cho cậu một túi đinh và dặn rằng mỗi khi cậu nổi nóng hay nặng lời với ai, hãy đóng một cái đinh vào hàng rào gỗ phía sau vườn và suy nghĩ về việc mình đã làm.

Sau ngày đầu tiên, cậu bé đã đóng mười hai chiếc đinh vào hàng rào. Những ngày sau, khi cố gắng kiềm chế cơn giận của mình thì số đinh cậu đóng lên tường rào ngày một giảm. Và cậu nhận ra rằng việc giữ bình tĩnh có lúc dễ hơn là việc đóng những chiếc đinh.

Cho đến một ngày, khi không cần phải dùng đến chiếc đinh nào thì cậu bé tin là mình đã thay

đổi và không còn nóng nảy như trước nữa. Cậu kể với cha về điều này và người cha đưa ra một đề nghị: mỗi ngày cậu giữ được bình tĩnh, hãy nhỏ một chiếc đinh đã đóng trên hàng rào.

Nhiều ngày trôi qua, cuối cùng, cậu bé vui mừng thông báo với cha rằng tất cả những chiếc đinh đều đã được nhỏ. Người cha dẫn cậu đến hàng rào và nói:

- Con đã làm rất tốt, con trai ạ! Nhưng con hãy nhìn vào những cái lỗ trên hàng rào – hàng rào sẽ chẳng bao giờ còn nguyên vẹn như xưa nữa. Những điều con thốt ra trong lúc giận dữ sẽ để lại trong lòng người khác những vết thương – giống như những vết đinh này. Cho dù con có nói lời xin lỗi bao nhiêu lần thì vết thương vẫn còn đó. Vết thương tâm hồn rất khó hàn gắn và chỉ có thể lành được khi có tình thương yêu chân thành và thực sự.

- First News
Theo *Internet*

Tốc độ, góc nhìn và tổn thương

Chiều hôm ấy, do có việc vội nên tôi phóng xe nhanh hơn thường lệ. Đến đoạn đường giao nhau, vì mãi suy nghĩ, tôi thoáng giật mình khi thấy một bé gái đi xe đạp đang hướng về phía tôi. Tôi vội giảm tốc độ. Cô bé cũng vội thắng xe lại, nhưng không kịp – xe đạp của em loạng choạng mất thăng bằng đâm ngay vào sau xe tôi. Sau khi đỡ em dậy, nhặt những cuốn tập văng ra khỏi chiếc giỏ xe móp méo, tôi lo lắng hỏi pha chút trách móc:

- Cháu có bị sao không? Cháu qua ngã tư sao không chú ý gì hết? Chú đã thắng lại rồi sao cháu còn đâm vào chú.

Cô bé cắn răng lấy khăn giấy lau vết máu thấm ra từ vết trầy trên tay áo dài và nói:

- Tại chú đẩy chứ! Chú không chịu nhìn mới đúng. Cháu đã thấy chú từ xa. Cháu nghĩ chú đi

nhanh như vậy, đường trống – mà chỉ có hai xe thôi thì không thể đâm vào nhau được. Tự nhiên chú đi chậm hơn cháu nghĩ nên cháu mới đâm vào chú.

Tôi xin lỗi em, sửa lại giỏ xe rồi vội lên xe đi tiếp. Trên đường đi, ngẫm lại lời cô bé và tôi thấy rằng chính việc tôi đột ngột giảm tốc độ đã gây ra tai nạn. Đôi khi tôi cảm thấy thất vọng khi những người mà tôi hằng tin tưởng bất ngờ thay đổi. Họ hứa với tôi rằng sẽ thực hiện điều này, sẽ giữ điều nọ nhưng sau đó lại làm khác đi, đôi khi còn làm ngược lại. Tôi đã từng trách sao họ không là chính con người mà tôi quen biết. Và hôm nay, chính suy nghĩ hạn hẹp, một chiều và sự thay đổi tốc độ đột ngột của tôi đã làm tổn thương cô bé. Mỗi sự việc xảy ra đều phải xét trên nhiều góc độ, trong từng hoàn cảnh cụ thể trước khi đưa ra kết luận. Dù mỗi chúng ta suy nghĩ, làm việc và đối xử với nhau trong nhiều không gian, lĩnh vực và cấp độ khác nhau nhưng hãy luôn là chính mình. Làm sao để đừng làm tổn thương nhau, để hướng những suy nghĩ, những ước mơ được cùng chiều.

- First News

Bức thông điệp không lời

Sự cảm thông chia sẻ mạnh hơn lời nói.

- John MacNoughton

Họa sĩ tài ba Vincent Van Gogh không phải lúc nào cũng cảm cộ. Ông đã từng đến làm việc tại một mỏ than ở Borinage, Bỉ. Ở đó mọi người rất quý trọng ông vì sự hiểu biết và vốn sống của ông. Những khi rảnh rỗi, ông thường được mọi người mời nói chuyện về cuộc sống. Ông nhận ra có một số người thường phản ứng khi nghe ông nói chuyện. Ông hiểu vì cuộc sống họ quá khổ sở, đến nỗi họ thấy khó mà tin được vào lời nói của người khác. Hằng ngày nhìn những người thợ mỏ phải làm việc trong các điều kiện khó khăn triền miên mà chỉ nhận được đồng lương chết đói, gia đình họ luôn phải chạy ăn từng bữa, ông chợt thấy xót xa khi so sánh với cuộc sống tương đối sung túc của mình.

Vào một buổi tối cuối năm lạnh lẽo, trong đoàn người thợ mỏ mệt mỏi lê từng bước chân về nhà, ông thấy một ông lão chân bước xiêu vẹo băng ngang qua cánh đồng, giấu chặt người sau miếng vải bố để tìm chút hơi ấm. Van Gogh đã lấy quần áo của mình đem cho ông lão và chỉ giữ lại một bộ duy nhất. Ông quyết định sống với khẩu phần lương thực ít ỏi và phân phát tiền lương của mình cho những thợ mỏ khốn khổ ấy.

Có lần, mấy đứa trẻ của một gia đình nợ bị sốt thương hàn, tuy bản thân cũng đang sốt, Van Gogh vẫn nhường giường của mình để bọn trẻ có chỗ nằm.

Một gia đình giàu có trong vùng gợi ý dành riêng cho ông một căn phòng trống để trọ, nhưng Van Gogh từ chối lời đề nghị này. Ông nói nếu có thiện chí, gia đình đó nên giúp những người có hoàn cảnh khó khăn hơn.

Những người trước đây thường phản ứng với ông giờ đã hiểu và rất kính trọng ông.

Ông ý thức rất rõ rằng giữa lời nói và hành động có một sự cách biệt khá lớn. Chính cuộc sống và hành động mới là tiếng nói chân tình và ấn tượng nhất, hơn tất cả mọi lời hoa mỹ. Ông nhận ra dù ở bất cứ nơi đâu, chỉ nên dùng lời nói khi thật cần thiết.

- First News
Theo *Internet*

Phần quan trọng nhất

*Hạnh phúc không chỉ là nụ cười
mà còn là giọt nước mắt
trên bờ vai tin cậy.*

- Khuyết danh

Hồi nhỏ, có lần mẹ hỏi tôi: “Con có biết phần nào của cơ thể con người là quan trọng nhất?”. Tôi ngược nhìn mẹ, mẹ đã một mình tần tảo nuôi nấng chị em tôi khi cha qua đời. Tôi chợt nghĩ đôi bàn tay là cần thiết nhất đối với con người, bởi mẹ đã làm tất cả mọi việc chỉ với đôi bàn tay ấy. Mẹ trầm ngâm:

- Có thể con có lý nhưng đó chưa phải là câu trả lời đúng nhất.

Trong một lần đi thăm trường khiếm thị, tôi cho rằng việc nhìn thấy được là điều quan trọng nhất, vì thế câu trả lời của tôi là đôi mắt. Mẹ nhìn tôi nói:

- Vẫn chưa đúng, con ạ.

Mãi đến một hôm, khi tôi cùng mẹ đi dự đám tang của một bác hàng xóm bị tai nạn. Những người con khóc ngất trước linh cữu người cha đã bất ngờ vĩnh viễn ra đi. Mọi người xung quanh xúc động cùng dìu đỡ và chia sẻ với những người con trong cơn đớn đau mất mát.

Trên đường về, mẹ chợt khẽ nói:

- Con ạ, đôi vai chính là phần quan trọng nhất của con người.

- Vì đó là nơi nâng cái đầu phải không mẹ?

- Không phải thế. Bởi đó là nơi con người có thể tựa vào để khóc mỗi khi buồn, bị tổn thương hay gặp bất hạnh trong cuộc sống. Ai cũng cần có một "bờ vai" để nương tựa trong tinh thần. Mong sao con có thể tìm được cho mình những bờ vai để cùng sẻ chia sau này. Và con cũng sẽ là một bờ vai cho ai đó tựa vào những khi cần thiết con ạ.

Sau này lớn lên, tôi mới hiểu hết ý nghĩa của câu nói đó. Biết bao lần tôi đã cần đến một bờ vai như thế. Và cuộc sống sẽ hạnh phúc biết bao nếu chúng ta biết cảm thông, chia sẻ với nỗi đau của ai đó bằng tình cảm chân thật của mình.

- Tâm Hằng
Theo *Internet*

Hãy bước lên

Một ngày kia, con lừa của bác nông dân sảy chân ngã xuống cái giếng bỏ hoang. Con vật kêu lên thảm thiết nhiều giờ liền trong lúc chủ của nó nghĩ xem nên làm gì để cứu con lừa lên... Cuối cùng, ông quyết định rằng, vì con lừa cũng già rồi, và cái giếng thì đằng nào cũng phải lấp, nên sẽ có cách để không phải bận tâm đến con lừa nữa.

Ông mời hàng xóm đến giúp ông. Mỗi người cầm một cái xẻng, xúc đất đổ vào giếng. Nhận ra sự thật phũ phàng, con lừa rên rỉ thảm thiết. Sau khi hứng những xẻng đất đầu tiên, nó hoàn toàn tuyệt vọng – nhìn lên với đôi mắt đầy ai oán... Chỉ đến khi đất đã ngập đến gần hết chân, nó mới bừng tỉnh, nó cảm nhận điều gì đó đang và sẽ xảy đến với nó. Nó không nhìn lên nữa mà cố gắng xoay sở để trôi lên. Bác nông dân và mọi người chăm chú nhìn xuống giếng, họ kinh ngạc trước những gì đang diễn ra. Cứ mỗi xẻng đất đổ lên lưng, con lừa lại lắc mình cho đất rơi xuống chân và bước lên lớp đất ấy. Cứ thế, từng xẻng đất, rồi

tầng lớp đất. Và chẳng bao lâu, chú lừa đã có thể bước lên miệng giếng, mệt nhọc chạy ra ngoài trước sự ngạc nhiên của tất cả mọi người.

Cuộc sống có thể sẽ đổ lên bạn nhiều thứ khó chịu, thử thách – và cả những sai lầm do chính bạn gây nên. Bí quyết nằm ở chỗ, bạn không nên để mình bị chôn vùi bởi những điều khó chịu ấy, mà phải biết rũ nó xuống và bước lên trên. Mỗi khó khăn, thất bại mà bạn gặp sẽ là một bước đệm để ta cao hơn. Chúng ta có thể thoát khỏi những cái giếng sâu nhất chỉ bằng cách không bao giờ bỏ cuộc. Đừng gục ngã và hãy bước lên!

- Tuệ Nương
Theo *Internet*

Bác cũng là cướp biển!

*Khi bạn tin rằng tất cả đều chấm dứt
thì đó chính là lúc mọi thứ mới bắt đầu.*

- Louis L'Amour

Một ngày nọ, khi bà Smith đang ngồi trong phòng đợi của bệnh viện thì thấy một cậu bé được mẹ dẫn vào. Thằng bé khiến bà phải chú ý vì một bên mắt của cậu được bịt lại bằng một miếng da màu đen. Bà ngạc nhiên khi thấy thằng bé dường như không hề quan tâm đến con mắt bị hư của mình.

Hôm đó khá đông bệnh nhân. Do vậy, trong thời gian chờ đợi, bà Smith kín đáo quan sát hai mẹ con khi họ ngồi xuống chiếc ghế gần đó. Thằng bé thích thú dần trò tập trận với các chú lính đồ chơi mang theo. Bà Smith tìm cách bắt chuyện với cậu bé và hỏi vì sao mắt nó lại bị như

vậy. Thằng bé suy nghĩ một hồi lâu rồi trả lời bằng cách nhấc miếng da đen ra khỏi mắt:

- Bác ơi, mắt cháu có bị làm sao đâu! Cháu là cướp biển mà! - Nói xong, nó lại tiếp tục chơi với những chú lính.

Một chân của bà Smith đã bị cưa đến đầu gối sau một tai nạn giao thông. Hôm nay bà đến đây để bác sĩ gắn chân giả cho bà. Mắt mắt này khiến bà suy sụp tinh thần rất nhanh. Dù đã cố gắng tỏ ra can đảm nhưng lúc nào bà cũng mang ý nghĩ rằng mình là người tàn phế. Bà hiểu mắt mắt như vậy không ảnh hưởng đến cuộc sống của bà nhưng bà lại không thể vượt qua được trở lực này. Theo phương pháp chữa trị bằng tâm lý, bà đã thử tưởng tượng mọi điều theo hướng tích cực nhưng không một hình ảnh nào đủ sâu đậm mà cảm xúc của bà có thể chấp nhận được. Sâu trong tâm tưởng, bà vẫn cảm thấy mình là một người bỏ đi.

Nhưng giờ đây, khi nghe hai từ “cướp biển” thốt ra từ một đứa bé, ngay lập tức, một sự chuyển biến sâu sắc ủa đến trong tâm tưởng bà, một cảm giác mới lạ chưa từng có tràn ngập trong từng thớ thịt. Bà thấy mình đang đứng trên boong tàu, mặc trang phục như nhân vật cướp biển Long John Silver Chân Gỗ*, người vươn thẳng, hai chân hơi dang ra - một chân bằng gỗ, hai tay chống nạnh

* Trong tiểu thuyết Đảo Châu Báu của Robert Louis Stevenson

vào sườn, đầu ngẩng cao, miệng cười ngạo nghễ dưới trời giông bão. Những cơn gió quất mạnh vào người bà như muốn giật phăng chiếc áo khoác đang mặc trên người và thổi tung mái tóc bà ra phía sau. Những đợt sóng dữ dội liên tiếp va vào thành tàu, quét ngang qua hàng lan can bằng sắt. Con tàu như đang lặn hụp và rên xiết dưới cơn giận dữ của bão tố. Thế mà bà vẫn đứng vững - hiên ngang và kiêu hãnh. Hình ảnh của một người tàn phế không còn nữa. Bất chợt, bà trù mến đưa mắt nhìn cậu bé, vẫn còn đang mải chơi với các chú lính.

Ít phút sau, cô y tá bước ra mời bà vào. Khi bà khập khiễng bước trên đôi nạng gỗ, cậu bé lúc này mới nhận ra đôi chân không lành lặn của bà. Nó buột miệng hỏi:

- Bác ơi, chân bác bị sao vậy?

Người mẹ nghe thế liền mắng con và xin lỗi bà Smith. Nhưng bà chỉ nhìn xuống cái chân cụt của mình rồi trả lời cậu bé bằng một nụ cười hiền hậu pha chút tự hào:

- Có gì đâu cháu. Bác cũng là cướp biển mà!

- First News
Theo *Viva Consulting*

Lá cuối năm

*Cái chết chỉ là một sự thử thách của con người.
Nó nhắc nhở chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa.
Và mọi người hãy yêu thương nhau hơn khi còn sống.*

- Leo Buscaglia

Đó là buổi chiều đẹp nhất của năm. Ông ngoại tôi bảo vậy. Chiều 30 Tết. Tất cả mọi công việc phải hoàn tất trước khi trời tối. Bánh chưng đã gói xong. Nhà cửa đã dọn dẹp sạch sẽ. Điều mà ngoại bắt buộc mọi người phải làm vào chiều cuối năm là gom hết lá khô vào một góc sân, đốt lên rồi cả gia đình ngồi quây quần quanh đó để... chẳng làm gì cả. Ngoại gọi đó là buổi chiều của những đứa con đi xa trở về, của những người đã khuất qua hồi ức người còn sống. Người lớn ngồi trầm ngâm. Bọn trẻ con bám tay nhau cười khúc khích trước vẻ nghiêm trang mà theo chúng là rất vô lý.

Gió se se lạnh. Lửa ấm áp nổ lách tách. Khói thơm nồng mùi lá khô. Cái thú của chúng tôi là hít hà và đoán xem đó là mùi của lá nào. Lá xoài cháy hăng hăng. Lá ổi thơm nhẹ nhẹ...

Bao giờ cũng vậy, ngoại chỉ lên tán lá xanh trên đầu và hỏi một đứa cháu:

- Vòm cây không thay đổi nhưng những chiếc lá thì thay đổi. Trên đó không còn chiếc lá nào của năm trước, phải không cháu?

Sau đó thì chắc chắn là đến phần “nghỉ thức” của chiều cuối năm.

- Con đã làm được gì trong một năm qua? – Ông ngoại hỏi mẹ tôi.

- Con đi dạy một ngày hai buổi. – Mẹ nghiêm trang trả lời. – Học trò của con năm nay không có đứa nào cá biệt. Chúng chăm học và rất ngoan. Con cũng đã quét vôi lại ngôi mộ của mẹ.

- Vậy là tốt. – Ông nói rồi quay sang tôi – Còn cháu?

Tôi khẽ khàng:

- Cháu chẳng làm gì cả. Cháu chỉ đi học thôi.

- Vậy là tốt. Cháu biết rằng cháu đang đi học. Thế là tốt...

Cứ thế, lần lượt từng người một nói cho ông biết mình đã làm được gì. Lúc nhỏ, tôi vẫn nghĩ những câu hỏi của ông thật buồn cười. Tôi cũng không hiểu lắm câu chuyện những chiếc lá và vòm cây mà ông luôn kể mỗi chiều cuối năm.

Ngày ông hấp hối, tôi đứng cuối chân giường và khóc. Ông vẫy tôi lại, thều thào:

- Này cháu, những chiếc lá thay đổi, nhưng vòm cây vẫn không thay đổi. Phải không?

Tôi mếu máo gật đầu và trong khoảnh khắc đó tôi hiểu ra tất cả. Không có chiếc lá nào xanh trọn 365 ngày trong một đời lá. Những chiếc lá khô đi và rụng xuống nhưng vòm cây vẫn giữ nguyên vẻ mát xanh vững chãi. Hãy bình tâm sau mỗi lần mất mát dù rằng chỉ những chiếc lá ở cạnh nhau mới thấy đau với khoảng trống khi chiếc lá ngay cạnh mình rơi xuống.

Từ khi ông mất, những chiều cuối năm không còn ai ngồi quanh đồng lửa. Song, dù ở đâu, chúng tôi vẫn luôn nhớ quay về góc vườn cũ, thăm lại những hàng cây. Bao nhiêu mùa lá khô rơi nhưng vòm cây vẫn xanh và rì rào trong gió. Tôi biết rằng trong vòm cây nguyên lành như chưa bao giờ biến đổi kia, có một chiếc lá đã rơi và để lại khoảng trống không gì bù đắp nổi. Chiếc lá ấy vẫn trở về trong trái tim những chiếc lá khác - vào mỗi chiều cuối năm.

- Đông Vy

Hy vọng

*Thượng đế không thể có mặt ở mọi nơi,
vì thế Người đã sinh ra các Bà Mẹ.*

- Khuyết danh

Sau cuộc ly hôn của cha mẹ, cô con gái đang ở độ tuổi trưởng thành ngày một trở nên bản tính và thay đổi hẳn. Một đêm nọ, người mẹ nhận được tin báo đến bảo lãnh cô con gái bị bắt vì tội lái xe trong lúc say rượu.

Hai mẹ con không nói chuyện với nhau cho đến tận chiều hôm sau. Người mẹ phá vỡ sự căng thẳng bằng việc tặng cô con gái một hộp quà được gói cẩn thận. Cô con gái mở hộp quà và thấy một viên đá nhỏ. Cô ngước mắt lên và nói:

- Thật dễ thương, mẹ ạ! Nhưng con không hiểu ý nghĩa của chúng!

- Còn có một tờ giấy nữa. – Người mẹ trả lời.

Cô con gái mở tờ giấy dưới đáy hộp ra đọc. Nước mắt bắt đầu lăn dài trên đôi má. Cô đứng lên ôm chầm lấy mẹ mình. Tờ giấy rơi xuống, trên đó có dòng chữ: “Viên đá này đã được hơn một trăm năm tuổi. Đó cũng là khoảng thời gian mà sau đó mẹ sẽ thôi không còn hy vọng nơi con nữa”.

- First News
Theo *Internet*

Bài học từ người thầy dạy võ

*Phần lớn hạnh phúc hay bất hạnh
được quyết định bởi tính cách của bạn
chứ không phụ thuộc vào hoàn cảnh.*

- Martha Washington

Một cậu bé 10 tuổi quyết định học môn võ judo cho dù cánh tay trái của cậu đã mất trong một tai nạn xe hơi. Cậu theo học judo với một võ sư Nhật. Vì tin rằng mình đã học tập rất chuyên cần và tiến bộ nên cậu vô cùng thắc mắc tại sao sau ba tháng tập luyện mà thầy chỉ dạy cho mình mỗi một thế võ duy nhất.

Cuối cùng, không kiên nhẫn nổi nữa, cậu bé hỏi thầy:

- Thưa thầy, chẳng lẽ con không thể học được các thế võ khác sao?

Ông trả lời:

- Đây là thế võ duy nhất thầy dạy con, cũng chính là thế võ duy nhất mà con cần phải học.

Tuy không hiểu hết lời thầy nhưng tin tưởng ở thầy, cậu bé tiếp tục tập luyện.

Nhiều tháng sau, võ sư dẫn cậu đến tham dự một cuộc thi judo. Cậu bé rất ngạc nhiên khi thấy mình thắng dễ dàng trong hai trận đầu. Trận thứ ba khó khăn hơn nhưng sau một hồi, đối phương mất kiên nhẫn trong các đòn tấn công, cậu bé đã khéo léo sử dụng thế võ và chiến thắng. Vẫn chưa hết ngạc nhiên vì thành công của mình, cậu tự tin bước vào trận chung kết.

Lần này, đối thủ của cậu là một võ sinh cao lớn, to khỏe và dày dặn kinh nghiệm hơn. Vào trận không lâu, cậu bé đã liên tiếp trúng đòn và hoàn toàn bị đối phương áp đảo. Hết hiệp đầu, sợ cậu bé bị thương, trọng tài ra hiệu để kết thúc trận đấu sớm nhưng người thầy của cậu không đồng ý:

- Cứ để cậu bé tiếp tục. – Võ sư yêu cầu.

Ngay sau khi trận đấu bắt đầu lại, đối phương phạm phải sai lầm nghiêm trọng: anh ta coi thường đối thủ và mất cảnh giác. Ngay lập tức cậu bé dùng thế võ duy nhất của mình quật ngã đối phương và khóa chặt anh ta trên sàn. Cậu bé đã đoạt chức vô địch.

Trên đường về, hai thầy trò ôn lại các thế đánh trong từng trận đấu. Lúc này cậu bé mới thu hết can đảm nói ra cái điều ám ảnh trong đầu mình bấy lâu nay:

- Thưa thầy, làm sao con có thể trở thành vô địch chỉ với một thể võ như thế?

- Con chiến thắng vì hai lý do. - Người thầy trả lời. - Lý do thứ nhất, con gần như đã làm chủ được một trong những cú đánh hiểm và hiệu quả nhất của môn võ này. Lý do thứ hai, cách duy nhất mà đối thủ của con phá được thể võ đó là họ phải giữ chặt cánh tay trái của con lại – mà con lại không có tay trái.

Đôi khi, một điểm yếu của ai đó lại trở thành điểm mạnh vững chãi nhất của họ. Có ưu điểm là một điều tốt nhưng nếu có thể biến khuyết điểm thành lợi thế lại càng là một điều kỳ diệu hơn. Hãy tin vào chính mình, bạn có thể làm được tất cả!

- First News
Theo *Internet*

Kho tàng trong túi giấy

*Cảm thông, tình thương và lòng trắc ẩn
là một trong những tuyệt tác của tâm hồn.*

- George Santayana

Công việc của bé Molly mỗi buổi sáng là đem đến cho cha mình phần ăn trưa đựng trong chiếc túi giấy màu nâu trước khi cha đi làm. Một sáng nọ, ngoài túi đồ ăn thường lệ, Molly đưa thêm cho cha một chiếc túi nữa. Chiếc túi đã cũ, bạc màu, được vá chằng chịt bằng băng keo, kim bấm và cả kẹp giấy.

- Tại sao lại có hai túi hả con? – Ông Fulghum thắc mắc.

- Chiếc túi kia không phải đựng phần ăn trưa, mà chỉ là vài thứ dành cho bố mà thôi. Bố mang theo đi! – Molly trả lời.

Không kịp hỏi thêm con gái điều gì, ông Fulghum hôn từ biệt con rồi vội lái xe đi. Đến giờ nghỉ trưa, ông mở chiếc túi và đổ mọi thứ bên trong ra: hai dải ruy băng cột tóc, ba hòn đá nhỏ, một con khủng long bằng nhựa, một mẫu bút chì, một chiếc vỏ sò bé tí, hai cái bánh qui hình con thú, một viên đá cẩm thạch, một son môi đã dùng hết, một con búp bê nhỏ, hai viên kẹo bi sôcôla và 13 đồng tiền xu. Nhìn mớ đồ nằm lẫn lộn trên bàn, ông Fulghum vừa lắc đầu vừa mỉm cười. Ăn xong, ông thuận tay quơ một vòng, gạt hết mọi thứ – phần ăn trưa còn lại và các món đồ của con gái – vào thùng rác.

Vào buổi tối, khi ông đang đọc báo, bé Molly chạy lại quàng tay lên cổ cha:

- Bố ơi, cái túi lúc sáng con đưa cho bố đâu rồi?
- A, bố để nó ở văn phòng. Có gì không con?
- Con quên bỏ mẫu giấy này vào trong đó. – Cô bé nói. – Bố này, con muốn nói thêm với bố về những thứ trong cái túi ấy. Đó là những thứ mà con rất thích đấy. Con nghĩ là bố có thể dùng chúng để giải khuây khi mệt. Bố không làm mất cái túi đó, phải không bố?
- Ồ, không. Đồ của con làm sao bố để mất được.
- Ông nhanh miệng nói dối. – Bố chỉ quên không mang về thôi. Ngày mai bố sẽ mang về cho con.

Trong khi bé Molly ôm chặt cổ cha mình, ông mở mẩu giấy ra, trên đó là hàng chữ nắn nót: “Bố ơi, con rất yêu bố”.

Con gái của ông đã trao cho ông toàn bộ kho tàng của nó – Tất cả những thứ mà một bé gái bảy tuổi rất mực yêu quý và gìn giữ. Vậy mà ông đã không nhận ra, ông lại còn ném chúng vào thùng rác. Ông lật đật trở lại văn phòng, vừa kịp trước khi người trực đêm thay ca. Cái giỏ rác vẫn còn đó. Ông đổ tung mọi thứ bên trong ra, lục tìm lại tất cả những món đồ trong kho tàng vô giá của con gái mình.

Hôm sau, khi ăn tối xong, ông gọi chuyện với con gái về “sự tích” của từng món đồ trong cái túi ấy. Và ông không ngờ mỗi món đồ đều chứa đựng một câu chuyện riêng hết sức thú vị. Hai dải ruy băng cột tóc là quà vợ ông tặng Molly khi Molly năm tuổi. Ba hòn đá nhỏ Molly nhặt ở sân trường tượng trưng cho ba người trong gia đình bé nhỏ của cô bé. Con khủng long là quà sinh nhật của cậu bạn hàng xóm tặng. Mẩu bút chì đã cùn là cây bút Molly thích nhất. Riêng những cái bánh qui, viên sôcôla là quà của ông cho và cô bé dành để ăn dần. Từng thứ một đều gắn chặt với những ước mơ, những ký ức ngọt ngào nhất của Molly. Tất cả, cả nụ cười của Molly bé bỏng đều là những kho báu nhỏ và vô giá.

Trong cuộc sống, có những khoảnh khắc mà chúng ta vô tình đi lướt qua những tình cảm chân thành mà người khác trao tặng. Nếu biết nhận ra, nó sẽ làm cho cuộc sống của bạn có ý nghĩa hơn rất nhiều.

- First News
Theo *The Stories of Life*

Điều bình dị

*Một nơi sẽ chẳng là gì cho dù đó là thiên đường,
nếu như nơi đó không có chỗ cho trái tim ngự trị.*

- Amy Lowell

Trong tháng thứ hai của khóa học y tá, thầy giáo bất ngờ cho chúng tôi làm bài kiểm tra. Vốn tự hào mình là một học viên siêng năng nên khi đọc lướt qua, tôi thấy rằng mình có thể trả lời được tất cả ngoại trừ câu hỏi cuối cùng: Tên người lao công quét dọn trong trường là gì?

Chắc chắn lại là một cách đùa như thầy thường làm để các tiết học bớt căng thẳng đây! Người quét dọn ở trường tôi cũng có gặp một đôi lần. Đó là một phụ nữ hơi gầy, khoảng 50 tuổi. Hằng ngày, vào mỗi buổi sáng, tôi đều thấy người phụ nữ ấy quét dọn, lau chùi các cửa kính, cầu thang. Nhưng còn tên của bà – làm sao mà tôi biết được và có bao giờ tôi để ý đâu? Tôi nộp bài cho thầy, chưa trông câu hỏi sau cùng. Trước khi hết giờ,

một học sinh, chắc cũng “bí” như tôi, hỏi thầy rằng câu hỏi này có được tính vào điểm chuyên môn không.

- Đương nhiên là tính. – Thầy trả lời. – Trong cuộc sống, các em sẽ phải tiếp xúc với nhiều người. Bất kể là ai, họ đều xứng đáng được các em quan tâm và chăm sóc, cho dù chỉ với một nụ cười hay một tiếng chào khi gặp nhau.

Tôi không bao giờ quên bài học đó, cũng sẽ không bao giờ lãng quên những con người bình dị hàng ngày vẫn âm thầm giúp ích cho mọi người mà tôi đã từng cho đó là điều hiển nhiên và không cần phải quan tâm.

- First News
Theo *Internet*

Câu chuyện ven đường

*Một số người thoảng qua cuộc đời ta.
Một số khác ở lại đôi chút và ghi dấu trong tim ta.
Và từ dạo đó, ta dường như không còn như xưa nữa.*
- Khuyết danh

Tên một con đường vắng, một chiếc xe đang phóng nhanh chợt đột ngột thắng gấp lại và tấp vào lề đường. Ai đó vừa ném một viên đá vào cánh cửa chiếc xe. Bước ra khỏi xe, liếc nhìn chỗ xe bị ném, người lái xe bực tức chạy nhanh đến tóm ngay thằng bé đứng gần đó – chắc chắn nó là tác giả của vết trầy trên chiếc xe. Trước đó anh đã thấy nó vẩy xe, chắc là để đi nhờ. “Không cho đi nhờ mà mày làm như vậy hả?”. Anh vừa gầm giọng vừa nắm chặt cổ áo đẩy cậu bé sát vào chiếc

xe...

Cậu bé lắp bắp sợ hãi: “Em xin lỗi! Nhưng em ... em ... không biết làm cách nào khác. Nếu em không ném vào xe của anh thì anh đã không dừng xe... Nãy giờ em đã vậy biết bao nhiêu xe mà không có ai chịu dừng”. Nói đến đó, nước mắt cậu bé lăn dài trên má. Cậu chỉ tay về vệ cỏ phía bên kia đường. “Có một người... anh ấy bị ngã và chiếc xe lăn của anh ấy cũng ngã. Em tình cờ đi ngang qua thấy vậy nhưng không thể đỡ nổi anh ấy vì anh ấy nặng quá”. Giọng ngắt quãng vì những tiếng nấc liên tục, cậu bé nài nỉ: “Anh có thể giúp em đưa anh ấy trở lại chiếc xe lăn được không ạ? Anh ấy ngã chắc là đau và đang bị chảy máu”.

Lời nói của cậu bé khiến anh thanh niên không thể thốt lên được lời nào. Anh thấy cổ mình như nghẹn lại vì bất ngờ và xúc động. Anh đến đỡ người bị ngã trở lại ngồi ngay ngắn trên chiếc xe lăn, băng vết thương và cùng cậu bé kéo xe lên đường. Người bị ngã cảm ơn anh rồi chiếc xe bắt đầu lăn đi về phía đường ngược lại, cậu bé phụ đẩy phía sau. Anh dõi mắt nhìn theo cho đến khi hình ảnh cậu bé và chiếc xe lăn khuất hẳn.

Anh bước thật chậm về phía chiếc xe của mình, cảm giác giận dữ trong anh không còn nữa và những bước chân ngập ngừng cũng không thể diễn tả hết tâm trạng của anh lúc này. Anh quyết

định không sửa lại vết trầy trên xe. Anh muốn nó sẽ nhắc anh về câu chuyện xúc động hôm nay, về một điều mà trước nay anh không để ý đến và cũng không có thời gian để nghĩ đến. Anh đã không nhận ra, không có được lòng trắc ẩn như cậu bé kia, anh đã tiếc thời gian và đi quá nhanh đến nỗi phải có ai đó ném một viên đá mới làm anh dừng lại.

- Thiên Phước
Theo *The Stories of Life*

Khó khăn thử thách để lại gì?

*Con đường ngắn nhất để thoát khỏi
gian nan là đi xuyên qua nó.*

- Khuyết danh

Một chàng trai đang gặp nhiều khó khăn, anh bị tổn thương và trở nên mất niềm tin vào cuộc sống. Anh đến hỏi một ông già thông thái. Nghe kể xong, ông chẳng nói lời nào mà chỉ im lặng đặt chiếc nồi lên bếp, đổ vào nồi một ít nước và cho vào một củ cà rốt, một cục muối và một quả trứng. Sau khi đun sôi, ông mở nắp và trầm ngâm im lặng nhìn chàng trai. Sau một hồi ông bắt đầu nói:

- Ai sống trên đời cũng phải trải qua khó khăn, thử thách cả. Nhưng điều quan trọng là sau đó mọi việc sẽ như thế nào?

Hãy nhìn xem cục muối với vẻ rắn chắc bên ngoài nhưng khi bỏ vào nước là tan, củ cà rốt cứng cáp khi bị nóng cũng trở nên mềm đi. Còn quả trứng tuy mỏng manh nhưng khi qua nước sôi nóng bỏng lại trở nên cứng cáp hơn.

- Thiên Phước
Theo *Internet*

Hãy sống với ước mơ

*Hãy dám nuôi dưỡng và khát khao
những ước mơ vì đó là động lực
giúp bạn đạt được mục đích của mình.*

- Napoleon Hill

Bạn tôi là chủ một trại ngựa ở San Ysidro, tên là Monty Roberts. Trại ngựa của anh là nơi thường xuyên diễn ra các cuộc quyên góp giúp thanh niên trong vùng thực hiện các dự án của họ. Một lần, chúng tôi được nghe anh kể một câu chuyện như sau:

“Cách đây đã lâu, có một cậu bé nhà nghèo ngày ngày theo cha đi hết chuồng ngựa này đến chuồng ngựa khác, từ đường đua này đến đường đua khác, từ trang trại này đến trang trại khác để phụ cha huấn luyện ngựa.

Một hôm, thầy giáo của cậu yêu cầu các học sinh viết về ước mơ của mình. Trong khi những

học sinh khác mong muốn sẽ trở thành những kỹ sư, bác sĩ, cầu thủ bóng đá, diễn viên... thì cậu bé đã viết một mạch về ước mơ của mình, rằng một ngày nào đó cậu sẽ là chủ một trại ngựa. Cậu còn vẽ cả sơ đồ của trại ngựa, ghi rõ vị trí tất cả các tòa nhà, chuồng ngựa và đường đua.

Bài viết hôm ấy cậu bé chỉ nhận được điểm F to tướng cùng lời ghi chú của thầy giáo: “Ở lại gặp thầy sau giờ học”. Và sau đây là những lời cậu bé nghe được từ người thầy của mình:

“Đây là một giấc mơ viễn vông đối với một đứa trẻ như em. Em không đủ khả năng làm chuyện đó đâu. Em có biết là để sở hữu một trại ngựa thì cần phải có số tiền lớn như thế nào không? Nào là tiền mua ngựa giống, mua đất dựng trang trại... Em nên xác định mục tiêu của mình một cách thực tế hơn. Nếu em viết lại một bài khác, thầy sẽ xét lại điểm cho em”.

Suốt cả tuần đó, cậu bé nghĩ ngợi rất nhiều. Cậu quyết định hỏi bố xem nên làm gì. Bố cậu bảo:

- Này con trai, con phải tự mình quyết định thôi. Và bố nghĩ rằng điều này rất quan trọng với con.

Cuối cùng, sau những ngày đắn đo suy nghĩ, cậu quyết định nộp lại thầy giáo bài làm cũ mà không sửa đổi gì. Cậu mạnh dạn nói:

- Thưa thầy, em xin được giữ lấy ước mơ và đồng ý nhận điểm kém ấy”.

Kết thúc câu chuyện, Monty Roberts nói:

- Tôi kể cho các bạn nghe câu chuyện này vì các bạn đang ngồi giữa trại ngựa rộng 200 mẫu của tôi. Tôi vẫn còn giữ bài kiểm tra đó, nó được lồng khung treo phía bên trên lò sưởi. – Ngưng một lúc, anh nói thêm. – Một điều thú vị là vào mùa hè cách đây hai năm, người thầy cũ của tôi đã dẫn học sinh đến cắm trại cả tuần ở đây. Trước lúc chia tay, ông ấy nói với tôi: "Monty này, chính em đã cho thầy bài học về nghị lực để sống với ước mơ".

- Minh Nhật

Theo *The Stories of Life*

Thời khắc đẹp nhất của cuộc đời

*Hãy khắc ghi trong lòng mỗi ngày
đều là ngày hạnh phúc nhất.*

- Ralph Waldo

Hôm nay đã là ngày 15 tháng 6. Nhanh thật, chỉ còn hai ngày nữa, tôi sẽ bước sang tuổi 30. Bất chợt, tôi có cảm giác bất an khi nghĩ đến giai đoạn kế tiếp của cuộc đời. Tôi mơ hồ nhận ra tuổi trẻ của mình đã mau chóng qua đi, và có lẽ đã qua rồi những thời khắc đẹp nhất của mình. Chỉ còn với tôi là những nỗi lo toan về cuộc sống.

Như thường lệ, sáng nay, tôi đến phòng tập thể dục trước khi đến sở làm. Ở đó, tôi có một người bạn già thân thiết. Tuy đã 79 tuổi nhưng ông vẫn

giữ được thân thể tráng kiện và một tinh thần yêu đời đặc biệt. Khi gặp tôi, ông nhận ra ngay tâm trạng bất ổn của tôi. Sau đó, hai bác cháu nói chuyện với nhau thật lâu.

- Trong cuộc đời bác, bác cảm thấy lúc nào mình hạnh phúc nhất? – Tôi hỏi và chợt nhận ra mình đã thay đổi câu hỏi. Lẽ ra tôi phải hỏi là có khi nào bác gặp phải cảm giác buồn chán như tôi bây giờ không.

- Hồi bác còn nhỏ, cuộc sống thật khó khăn. – Ông bắt đầu kể. – Bố mẹ bác đi làm ở xa, cả ngày mới về. Thỉnh thoảng, mẹ mua quà về cho mấy anh chị em bác, khi thì những chiếc bánh, khi thì mấy viên kẹo. Những lúc đó, bác thực sự thấy mình là người hạnh phúc nhất.

Đến tuổi đi học, lần đầu tiên bác đánh vần và đọc được tên mình. Bác thấy tự hào vô cùng, chạy đi khoe khắp nơi, lúc đó là thời gian hạnh phúc nhất.

Khi tốt nghiệp đại học, bác được nhận vào làm việc ở một công ty lớn. cầm trên tay tháng lương đầu tiên, bác vui sướng biết bao.

Có lần bác bị tai nạn phải nằm bệnh viện khá lâu, những ngày ở bệnh viện bác đã suy nghĩ được nhiều điều mà trước kia bác không nghĩ đến, được gặp lại bạn bè và người thân. Khoảng thời gian ấy thật là tuyệt vời.

Và giờ đây, ở tuổi bảy mươi chín, bác vẫn có thể đến đây tập thể dục hàng ngày. Bác thấy mình vẫn còn có ích cho mọi người xung quanh. Đây là thời khắc tuyệt vời nhất của bác.

Cháu hãy nghĩ một giai đoạn mới của cuộc đời cũng giống như một chương mới của quyển sách. Dù có đau khổ, buồn hay vui đều có giá trị cho quyển sách cuộc đời. Cháu cứ đọc rồi sẽ thấy hay.

- Thảo Nguyên
Theo *Internet*

Ai sẽ là người công nhận ta?

*Tình thương yêu thật sự và sự công nhận là
nguồn động lực lớn lao của con người.*

- Khuyết danh

Có lần, một cụ già tìm đến Dante Gabriel Rossetti - một nhà thơ và là một họa sĩ nổi tiếng thời bấy giờ của thế kỷ 19 - để xin lời khuyên. Cụ mang theo một tập tranh nhờ Rossetti nhận xét xem chúng có đẹp hay ít ra có biểu hiện gì của một tài năng tiềm tàng hay không. Rossetti nhìn ngắm thật cẩn thận. Ngay từ đầu, ông đã biết chúng không có giá trị gì và cũng chẳng thể hiện chút tài năng hội họa nào. Tuy nhiên, vốn là một người nhân hậu, Rossetti nhẹ nhàng nói với cụ già rằng bức tranh không có gì đặc biệt, rằng ông rất lấy làm tiếc nhưng không thể nói dối.

Cụ già dù thất vọng nhưng vẫn vui vẻ. Cụ xin lỗi đã làm mất thì giờ của ông nhưng cụ cũng muốn ông xem qua vài bức tranh nữa – nói là của một sinh viên trọ nhà cụ vẽ. Khi cầm tập tranh thứ hai trên tay, giọng Rossetti đột nhiên trở nên sôi nổi:

- Những bức vẽ này có ý tưởng rất độc đáo. Anh chàng sinh viên này có tài năng thật sự, anh ta nên được bồi dưỡng và khuyến khích để trở thành một họa sĩ chuyên nghiệp. Anh ta sẽ có một tương lai nếu quyết tâm đi đến tận cùng.

Chợt cảm thấy cụ già vô cùng xúc động, Rossetti hỏi:

- Người họa sĩ trẻ này là ai vậy? Là con trai của cụ à?

- Không. – Cụ già buồn bã đáp. – Những bức trước là của con trai tôi, còn những bức sau là những bức vẽ của tôi cách đây 40 năm. Giá mà lúc đó tôi nghe được những lời khen ngợi, động viên như thế này! Như ông thấy đây, tôi đã mau chóng bỏ cuộc vì không nhận được sự khuyến khích, công nhận nào, vì tôi đã chẳng đi hỏi ai.

Rossetti im lặng hồi lâu và nói với cụ già:

- Sẽ có những lúc trong cuộc sống cũng chẳng có một ai để chia sẻ động viên cả. Nếu ai cũng đợi chờ đến một ngày có ai đó sẽ làm mình khác đi, ai đó sẽ nâng mình lên, và ai đó sẽ làm cuộc

sống mình thay đổi và ý nghĩa hơn? Sẽ không có nhiều người như vậy đâu. Tốt hơn là chính mình phải tự nhận ra điều gì có thể làm được, điều gì là ý nghĩa và tự mình quyết tâm theo đuổi. Chính bản thân mình và cuộc sống sẽ công nhận chúng ta.

- Đặng Thị Hòa
Theo *Internet*

Liều thuốc cho sự đau khổ

*Biết chia sẻ với những người đau khổ hơn
là cách tốt nhất để vượt đi những đau khổ đang có.*

- Anne Wilson Schaefer

Ở Nhật Bản còn lưu truyền một câu chuyện về nỗi đau của một người mẹ mất một đứa con thân yêu. Trong cơn đau buồn, bà tìm đến một thánh nhân và hỏi: “Tôi đang đau khổ và tuyệt vọng, ông có cách nào giúp tôi được không?”

Thánh nhân trả lời: “Có! Bà hãy tìm cho ta một hạt mù tạc từ gia đình nào chưa bao giờ biết đến đau buồn. Ta sẽ dùng hạt mù tạc đó để xoa tan nỗi sầu muộn ra khỏi cuộc đời bà.”

Người phụ nữ lập tức lên đường đi tìm hạt mù tạc kỳ diệu ấy.

Đầu tiên, bà đến gõ cửa một tòa nhà sang trọng: “Tôi đang đi tìm một gia đình nào chưa bao

giờ biết buồn. Đây có phải là nơi như thế không? Điều này rất quan trọng đối với tôi.”

Họ trả lời: “Chắc là bà đến không đúng nơi rồi”. Và họ bắt đầu kể cho bà nghe những câu chuyện thương tâm đã xảy đến với họ. Nghe xong, người đàn bà thêm xót thương cho hoàn cảnh éo le của gia đình này. Bà an ủi và động viên người chủ nhà trước khi tiếp tục cuộc hành trình.

Bà lại tìm đến những gia đình khác. Cho đến một ngày, người đàn bà đau khổ nhận ra rằng, ở bất cứ đâu cũng đều có những con người bất hạnh, chẳng ai sung sướng hơn ai. Mỗi gia đình, mỗi người đều có một hoàn cảnh éo le riêng.

Ngày tháng trôi đi. Trên những chặng đường của mình, người đàn bà ấy đã gặp và cảm thông, chia sẻ với hàng trăm mảnh đời bất hạnh khác. Bất cứ nơi nào bà đến, bà cũng được nghe hết chuyện này đến chuyện kia về những nỗi buồn và bất hạnh. Bà đã thực sự quên đi nỗi đau của riêng mình, bà trở nên quan tâm đến việc xoa dịu nỗi buồn của người khác. Rồi bà quên luôn chuyện đi tìm hạt mù tạc thần kỳ của mình mà không hề nhận ra rằng nỗi buồn đau đã biến khỏi cuộc đời bà.

- Tuệ Nương
Theo *Internet*

Đám tang Ngài “Tôi không thể”

*Khi tin rằng mình có thể làm được điều gì,
thì chắc chắn bạn sẽ đạt được điều ấy.*

- Maxwell Maltz

P hòng học của Donna cũng giống như những phòng học cấp một mà tôi thường thấy. Các học sinh ngồi thành bốn dãy, mỗi dãy sáu bàn. Bàn giáo viên đặt phía trước đối diện bàn học sinh. Nhưng dường như có gì đó khác lạ vào ngày đầu tiên tôi bước vào lớp. Có vẻ như một cảm giác thích thú vô hình đang bao trùm khắp lớp.

Donna là một cô giáo lão thành chỉ hai năm nữa sẽ về hưu. Cũng nói thêm rằng cô đang tình nguyện tham gia chương trình do tôi tổ chức – một chương trình tập trung vào các ý tưởng ngôn ngữ giúp học sinh cảm thấy tự tin hơn. Donna sẽ tiến hành các buổi huấn luyện và việc của tôi là đến thăm các lớp học cũng như khích lệ hoạt động của chương trình.

Tôi ngồi cuối lớp và quan sát. Tất cả học sinh đang viết ra những suy nghĩ của mình. Cô bé mười tuổi ngồi gần tôi nhất đang viết những câu “Tôi không thể...”.

“Tôi không thể học để đứng đầu lớp được.”

“Tôi không thể dậy sớm để tập thể dục.”...

Em đã viết được hơn phân nửa trang giấy và vẫn chưa muốn bỏ bút xuống. Tôi đi dọc theo các hàng ghế, em nào cũng cắm cúi viết ra những thứ chúng không thể làm được.

“Tôi không thể sử dụng máy tính thành thạo.”

“Tôi không thể nhận đối được.”

“Tôi không thể ở nhà một mình được.”

Lúc này thì tôi tò mò thật sự. Tôi quyết định hỏi cô giáo xem chuyện gì đang xảy ra. Đến gần tôi thấy cô cũng đang bận viết lách nên tốt nhất là không làm phiền cô.

“Tôi không thể gọi mẹ của John đến dự buổi họp phụ huynh học sinh.”

“Tôi không thể bắt Alan dùng lời lẽ thay vì dùng nắm đấm.”

Không thể hiểu tại sao cả cô và trò đều viết những câu tiêu cực thay vì những câu tích cực như “Tôi có thể”, tôi đành quay lại ghế ngồi và tiếp tục quan sát.

Donna hướng dẫn các học trò mang những tờ giấy đã viết cho vào một cái hộp có cả tờ giấy của

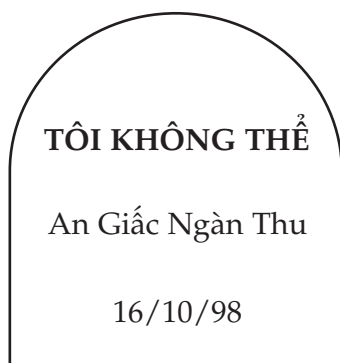
cô. Rồi cô cầm chiếc hộp cùng các học sinh đi ra ngoài. Tôi cũng đi theo. Đến phòng bảo vệ, Donna đi vào và lấy ra một cái xẻng. Cô dẫn các học sinh đến góc xa nhất của sân chơi và họ bắt đầu đào đất, chiếc hộp “Tôi không thể” được đặt xuống đáy hố và nhanh chóng bị lấp lại.

Ba mươi một đứa trẻ tay trong tay làm thành một vòng tròn quanh năm mộ vừa được chôn. Chúng cúi đầu nghe Donna đọc điều vãn. Mỗi đứa đều có ít nhất một tờ “Tôi không thể” dưới năm mộ ấy. Cả cô giáo cũng vậy.

“Các bạn thân mến, hôm nay chúng ta quây quần ở đây để tưởng nhớ đến Ngài “Tôi không thể”. Ngài đã có ít nhiều ảnh hưởng đến chúng ta. Tên của Ngài luôn được thốt ra ở mọi nơi: trường học, hội đồng thành phố và ngay cả tòa nhà chính phủ...

Hôm nay, chúng ta tiễn đưa Ngài “Tôi không thể” đến nơi an nghỉ cuối cùng. Ngài đã ra đi và để lại những người bạn cho chúng ta: đó là người bạn “Tôi có thể”, “Tôi sẽ” và “Ngay bây giờ tôi sẽ”. Họ không được nổi tiếng và dĩ nhiên là họ chưa mạnh mẽ, đầy quyền lực, nhưng đến một ngày nào đó nhờ các bạn mà họ sẽ trở nên nổi bật hơn. Xin Ngài “Tôi không thể” hãy an giấc nghìn thu và những người có mặt nơi đây hãy tiếp tục can đảm sống mà không có ông ấy”.

Trong những giờ phút ấy, cả tôi và bọn trẻ đều biết rằng chúng tôi sẽ không bao giờ quên ngày hôm nay – một kỷ niệm sẽ ăn sâu vào tâm thức và tiềm thức của chúng tôi mãi mãi. Sau đó, Donna còn cắt một mảnh giấy thật lớn, trên đó có ghi:

Tấm bia mộ bằng giấy ấy được treo ở lớp đến hết năm học. Thỉnh thoảng cũng có học sinh quên và nói “Tôi không thể...”, Donna đơn giản chỉ vào tờ bia mộ, thế là học sinh đó chợt nhớ rằng cụm từ “Tôi không thể” đã chết và phải nói câu khác.

Giờ đây, đã qua nhiều năm nhưng mỗi khi nghe cụm từ “Tôi không thể”, tôi lại thấy hình ảnh đám tang được tổ chức năm ấy và nhớ rằng “Tôi không thể” đã chết.

- First News
Theo *Internet*

Những vòng tròn nước

*Hãy nâng niu, sống thật với khoảnh khắc này,
rồi nguồn năng lượng từ giây phút ấy
sẽ lan tỏa vượt mọi ranh giới.*

- Corita Kent

Hồi còn bé, tôi thường được ông dắt tay dạo chơi bên ao cá của nông trại. Một hôm, ông bảo tôi ném một hòn đá xuống ao rồi nói:

- Cháu hãy quan sát và ngẫm nghĩ về những vòng tròn nước mà hòn đá tạo ra.

Một hồi lâu, thấy tôi vẫn chưa hiểu, ông nói tiếp:

- Hòn đá kia đã tạo ra những tia nước bắn tung tóe, chúng sẽ phá vỡ sự yên bình của tất cả những sinh vật sống trong hồ. Như những vòng tròn nước kia, những gì cháu làm hôm nay đều có một ảnh hưởng nhất định đối với mọi người xung

quanh. Nếu cháu vui, mọi người sẽ cùng sẻ chia niềm vui với cháu và khi cháu buồn hay gặp chuyện gì không may, mọi người sẽ hiểu được và luôn bên cạnh cháu. Hãy nhớ rằng cháu là người chịu trách nhiệm cho những gì mình đặt vào vòng tròn nước ấy.

Đó là lần đầu tiên tôi nhận ra rằng, sự bình yên hay nghịch cảnh tinh thần – mà mỗi người tạo ra hay gánh chịu – sẽ được truyền ra thế giới bên ngoài. Chúng ta không thể tạo ra sự an bình cho cuộc sống quanh mình nếu cứ mãi vật lộn với những mâu thuẫn, căm hờn, hoài nghi hay giận dữ. Dù nói ra hay không, cảm xúc và suy nghĩ của riêng ta vẫn giao thoa với những “vòng tròn nước” của người khác, và chúng sẽ có một ảnh hưởng nhất định đến cảm xúc của họ. Hãy ứng xử sao cho vòng tròn nước của mình luôn lan tỏa những điều tốt đẹp, mang đến cho bạn bè và người thân cảm giác về sự bình an, tin cậy.

- First News
Theo *Inspirations*

Món quà vàng

Không có điều gì quý giá hơn ngày hôm nay.

- Johann Wolfgang Von Goethe

Một người cha đã trách mắng đứa con gái năm tuổi của mình vì đã phung phí một tờ giấy gói quà màu vàng sang trọng. Vốn không thích hình thức nên ông không vui khi biết đứa trẻ dùng loại giấy đó chỉ để gói một hộp quà đặt dưới cây Giáng Sinh.

Sáng hôm sau, cô bé mang hộp quà ấy đến bên người cha và nói: “Món quà này con dành tặng cha”. Người cha bối rối vì chuyện hôm qua. Nhưng rất ngạc nhiên khi ông thấy hộp quà trông trơn. Ông nhìn con gái: “Con phải biết rằng khi tặng quà cho ai thì phải có gì đó trong gói quà chứ?”

Cô bé nhìn cha, mắt ngân nước: “Cha ơi, đây không phải là cái hộp rỗng. Con đã gửi những nụ hôn vào đó đến khi đầy ắp mới thôi”. Người cha

im lặng. Ông quàng tay ôm chặt cô con gái yêu vào lòng, và mong cô bé tha lỗi cho sự nóng giận của ông.

Không lâu sau, một tai nạn đã cướp đi sinh mạng cô bé đó.

Người cha luôn cất giữ hộp quà gói bằng loại giấy màu vàng hôm nào bên giường ngủ. Mỗi khi đứng trước khó khăn hoặc gặp lúc chán nản, ông lại mở chiếc hộp ấy, tưởng nhớ đến những nụ hôn và tình yêu của con gái thân yêu đã gửi gắm.

Bạn có nhận ra rằng bạn cũng đã từng được tặng “món quà vàng” chứa đựng những nụ hôn và tình yêu vô bờ từ gia đình, người thân hay bạn bè? Vậy mà đã bao lần chúng ta tự cho phép mình lãng quên những điều thật sự quan trọng ấy! Nếu như chúng ta cảm nhận được rằng mỗi ngày trôi qua rất nhanh và là khoảng thời gian vô cùng ý nghĩa, khi đó chúng ta sẽ trân trọng từng khoảnh khắc và sống trọn vẹn từng phút giây.

- First News
Theo *Internet*

Tiết mục đọc thơ của Patty

*Niềm tin vào chính mình có sức mạnh
hơn bất kỳ sự hỗ nghi nào của người khác.*

- August Wilson

Lũ trẻ đang say sưa tập dợt các tiết mục và trang hoàng lại ngôi trường làng để chuẩn bị cho buổi diễn văn nghệ sắp đến. Tôi ngồi ở bàn, bẽ bộn với đồng giấy tờ, sổ sách. Chỉ khi ngẩng mặt lên, tôi mới biết là Patty đã đứng trước mặt từ lúc nào. Em nhìn tôi và nói với giọng tha thiết:

- Thưa cô, mọi năm em đều nhận những vai không phải nói, còn các bạn khác thì lần nào cũng được đóng kịch hoặc hát hò. Năm nay, em muốn xin cô cho em được đọc một bài thơ, được không cô?

Nhìn vào đôi mắt đầy háo hức và khao khát của Patty, tôi không nỡ từ chối lời đề nghị của cô

bé. Tôi cứ ngỡ mình sẽ dễ dàng thực hiện lời hứa ấy, nhưng thực tế không như tôi nghĩ. Khi tìm tòi trong các sách ở nhà, thậm chí cả ở thư viện, tôi vẫn không thể chọn ra bài thơ nào phù hợp với khiếm khuyết nói lắp của Patty. Cuối cùng tôi quyết định viết riêng cho Patty một bài thơ, và tránh tối đa những âm mà cô bé dễ bị vấp.

Ngày qua ngày, Patty chăm chỉ luyện tập theo sự hướng dẫn của tôi. Cô bé học thuộc các câu thơ rất nhanh và cố bắt chước miệng tôi, phát âm một cách cẩn thận theo từng chữ, từng câu. Cô bé còn tuân thủ chính xác từng nhịp đọc, kể cả lúc ngắt câu. Khi cùng nhau luyện tập, tôi luôn động viên Patty để lòng nhiệt thành của cô bé không bị mất đi.

Đêm trình diễn văn nghệ diễn ra trong sự nô nức lạ thường của bọn trẻ.

Trong dáng vẻ tần ngần, người dẫn chương trình đến tìm tôi, anh ta nói:

- Tôi e rằng có sự nhầm lẫn gì đó ở đây. Cô đã lên danh sách cho Patty đọc thơ sao? Học sinh đó ngay đến tên mình còn chẳng đọc suôn sẻ nữa là.

Chẳng còn thời gian để giải thích cho anh ta, tôi gạt phăng sự phản đối và trấn an:

- Tôi biết mình phải làm gì mà!

Chương trình văn nghệ diễn ra thật tốt đẹp. Hết tiết mục này đến tiết mục khác được trình diễn trong những tràng pháo tay nhiệt tình tán thưởng của phụ huynh và học sinh.

Khi đến tiết mục đọc thơ gây nhiều hồi hộp nhất ấy, tôi nhẹ nhàng bước xuống hàng ghế khán giả và tìm cho mình một chỗ ngồi gần sân khấu. Giọng người dẫn chương trình cất lên: “Tiết mục đọc thơ kế tiếp sẽ do ... Patty Connors biểu diễn”.

Mọi người há hốc miệng vì kinh ngạc, sau đó, sự im lặng bao trùm lấy hội trường. Bức màn được kéo lên, Patty hiện ra mắt ngời sáng. Với sự tự tin tuyệt vời, cô học trò nhỏ duyên dáng của tôi bắt đầu cất cao giọng đọc. Dưới ánh đèn sân khấu, từng chữ từng câu em đọc hoàn toàn khớp với những lời đọc thầm trong miệng tôi. Từng tiếng cất lên thật lưu loát, rõ ràng, không một lần vấp vấp. Và cuối cùng, với ánh mắt long lanh, em cúi chào khán giả trong niềm vui mừng không thể giấu được.

Màn sân khấu từ từ khép lại. Sau phút yên lặng, tiếng reo hò và những tràng pháo tay vang lên không dừng. Vô cùng xúc động và thật bất ngờ, tôi dang hai tay ôm chầm lấy cô học trò nhỏ dũng cảm. Cô bé vui mừng đến quỳnh quáng, giọng thẳng thốt:

- Cô ơi, em cảm ơn cô!

Tôi giữ em trong vòng tay. “Không! Chính cô phải cảm ơn em. Em đã chứng minh là không có điều gì là không thể làm được nếu thực sự cố gắng”.

- First News

Theo *The Stories of Life*

Bình yên trong bão tố

Ở một vương quốc nọ, đức vua trị vì mở một cuộc thi vẽ tranh với chủ đề bình yên. Rất nhiều họa sĩ danh tiếng đã tham dự cuộc thi ấy, nhưng cuối cùng chỉ có hai bức tranh được chọn.

Bức tranh thứ nhất vẽ một hồ nước trong veo, phẳng lặng, mặt hồ như chiếc gương lung linh, huyền ảo, soi bóng những ngọn núi vây quanh, xanh tươi, bạt ngàn. Bầu trời trong vắt, không gợn chút áng mây mờ. Mọi người ai cũng trầm trồ: thật là một tác phẩm tuyệt vời cho chủ đề bình yên.

Còn bức thứ hai cũng vẽ những vách núi. Nhưng đó là những vách núi gồ ghề, xám ngắt, dựng đứng cheo leo. Không một bóng cây xanh bao phủ. Bầu trời đen kịt mây đang trút mưa như giận dữ, sấm chớp rạch ngang trời. Bên dưới vách núi là một thác nước hung dữ cuộn cuộn bọt trắng xóa, đổ xuống mặt hồ dậy sóng trào

dâng. Nhìn bức tranh không ai có thể nghĩ có điều gì là bình yên cả.

Thế nhưng nhà vua đã chọn bức tranh thứ hai. Nhìn thật kỹ, ông nhận ra phía sau thác nước chảy xiết đó có một bụi cây nhỏ bám vào trong hốc đá, trên đó có một tổ chim – thấp thoáng hình ảnh chú chim mẹ đang rĩa lông, mớm mồi cho lũ chim non. Ở nơi tưởng chừng chỉ có bão tố ấy lại tràn ngập tình yêu thương và sự sống sinh sôi.

Trong cuộc sống, chúng ta có thể đi tìm cho mình sự bình yên trong tĩnh lặng, nhưng càng quý hơn khi tìm được sự tĩnh lặng, bình yên trong bão tố.

- First News
Theo *Internet*

Ý nghĩa của những bông hoa hồng

Bực dọc vì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức vào lúc 5 giờ sáng, tôi suýt chút nữa không nhận ra chất giọng khàn khàn và trầm ấm của cha tôi. Ông ấy sống tận bang Illinois, cách đây hơn 3000 km mà gọi vào giờ này thì chắc là có chuyện gì chẳng lành, tôi hồi hộp lo sợ.

- Có chuyện gì đã xảy ra thế, thưa cha?
- Cha muốn con hãy làm việc này giúp cha, quan trọng lắm đây...

Cha tôi vốn là một là một người có khiếu hài hước ngay cả sau khi mẹ tôi qua đời vì một cơn bạo bệnh. Bước vào tiệm bán hoa, theo yêu cầu của cha, tôi mua một bó hồng đỏ thắm và cẩn thận ghi lời chúc phía dưới tấm thiệp đúng như lời cha

tôi đã dặn. Địa chỉ người nhận là một phụ nữ ở viện dưỡng lão Springhood, đường St. Paul, cách nhà tôi ở khoảng 5 giờ chạy xe.

Ngày hôm sau, tại viện dưỡng lão Springhood, mọi người vây quanh cầu nguyện cho một bà lão đang trong cơn hấp hối. Người nằm trên giường bệnh là cụ Mary, vốn là một bà lão bị chứng phong thấp và mất trí nhớ. Người ta thường tự hỏi không biết bà ấy có con cái gì không mà bao năm qua chẳng thấy ai đến viếng thăm. Chiều chiều bà vẫn hay ngồi trong khu vườn nhỏ sau viện, cười cười nói nói cái gì đó mông lung lắm. Giờ đây, trên giường bệnh, trong vòng tay yêu thương của những người bạn già, bà đang trên đường đi đến cõi vĩnh hằng. Trên cái tủ nhỏ đặt đầu giường, người ta thấy chêm chệ một bình hoa hồng đỏ thắm, một điều hiếm thấy trong cái viện dưỡng lão nhỏ bé tưởng chừng như đã bị cả thế giới lãng quên. Trên gương mặt nhăn nheo của bà, một giọt nước mắt lăn dài qua đôi môi héo khô đang nở một nụ cười hạnh phúc. Khi bà lão nhắm mắt, người ta phải cố gắng lắm mới gỡ ra khỏi tay bà một tấm thiệp nhỏ xinh xắn với dòng chữ: “Cầu chúc những điều tốt đẹp nhất sẽ đến với em trong ngày sinh nhật này. Anh mãi mãi yêu em, Mary của anh – Paul”.

Một thời gian sau, khi lục tìm trong mớ hành lý cũ của bà, người ta tìm thấy một tấm hình cũ nát của một người đàn ông tươi cười trong bộ

quân phục sĩ quan. Sau này, khi có dịp về thăm cha, tôi đã hỏi chuyện về bà cụ Mary, thì cha tôi kể rằng Paul là tên người chồng của cụ Mary đã mất tích trong chiến tranh và là đồng đội cũ của bố tôi. Ông ấy vẫn thường tặng bà một đóa hồng đỏ thắm trong ngày sinh nhật vợ mình, loài hoa mà bà yêu thích nhất. Bố tôi im lặng rồi trầm ngâm: “Bà ấy vẫn chờ đợi những đóa hồng trong suốt 30 năm qua. Giờ đây, bà ấy đã có thể thanh thản ra đi. Cầu Chúa ban phước lành cho người bạn già dấu yêu của tôi, Mary”.

- Bích Thủy

Theo *The Stories of Life*

Sức mạnh và dũng khí

Con người cần có sức mạnh để tin tưởng,
Nhưng cần có dũng khí để hoài nghi.

Con người cần có sức mạnh để hòa hợp,
Và cần dũng khí để dám đi một mình.

Con người cần sức mạnh để biết chia sẻ với nỗi
đau của mọi người,
Và cần dũng khí để làm lành vết thương của
riêng mình.

Con người cần sức mạnh để giấu đi tổn thương,
Và cần dũng khí để bộc lộ và vượt qua điều đó.

Con người cần sức mạnh để bảo vệ mình,
Và cần dũng khí để biết quên đi bản thân đúng lúc.

Con người cần sức mạnh để chinh phục,
Và cần dũng khí để chấp nhận.

Con người cần sức mạnh để tìm ra sự bất công,
Và cần có dũng khí để phá vỡ nó.

Con người cần sức mạnh để có thể đối đầu với
sóng gió,

Nhưng đôi khi cần dũng khí để tựa vào người
tin yêu.

Con người cần sức mạnh để yêu,
Và cần cả dũng khí để được yêu.

Con người cần sức mạnh để tồn tại và để sống,
Và cần cả dũng khí để có lúc phải dám hy sinh.

Mỗi chúng ta cần có sức mạnh và dũng khí trên
từng chặng đường của cuộc sống.

- Tuệ Nương
Theo Internet

Giá trị của sự quan tâm

Một cô giáo dạy ở trường trung học tại New York muốn khuyến khích những học sinh của mình. Cô gọi các học sinh lên đứng trước lớp, từng người một. Cô nói với các học trò của mình rằng chính các em đã tạo ra sự khác biệt như thế nào cho cô và cho cả lớp. Rồi cô trao tặng mỗi người một chiếc nơ xanh, trên đó có in dòng chữ: *"Tôi đã làm nên sự khác biệt"*.

Sau đó, cô tổ chức một chương trình giúp các học sinh tìm hiểu về ảnh hưởng của việc được công nhận. Cô đưa cho mỗi học trò thêm ba chiếc nơ danh dự nữa và hướng dẫn các em cách trao tặng món quà này đến những người khác. Các em phải theo dõi kết quả, xem ai đã tặng nơ cho ai, tặng cho ai cũng được, miễn là thật lòng và đúng ý nghĩa. Sau một tuần các em sẽ kể lại việc làm đó trước lớp.

Một cậu học sinh trong lớp đến gặp anh nhân viên làm việc ở công ty gần trường để cảm ơn anh ấy đã giúp cậu hoạch định nghề nghiệp cho tương lai. Cậu cài một chiếc nơ xanh lên áo anh nhân viên ấy, sau đó trao cho anh ta hai chiếc nơ khác và nói: “Đây là một dự án của lớp em. Chúng em nhờ anh trao tặng chiếc nơ danh dự này cho người nào mà anh muốn ghi nhận giá trị, sau đó đưa họ thêm một chiếc nơ nữa để họ lại có thể tiếp tục ghi nhận giá trị của một người khác nữa. Rồi anh vui lòng thuật lại với em chuyện gì đã xảy ra.”

Cuối ngày hôm đó, anh nhân viên vào gặp sếp của mình, một người rất giỏi nhưng luôn cau bẳn. Anh nói với sếp rằng anh rất ngưỡng mộ khả năng sáng tạo thuộc hàng kỳ tài của sếp. Ông sếp tỏ vẻ rất ngạc nhiên. Anh nhân viên xin phép được cài lên áo ông chiếc nơ danh dự. Sau đó, anh nhân viên cũng đưa sếp chiếc nơ còn lại và nhờ ông giúp cho việc tiếp tục dự án của cậu học sinh hôm nọ.

Buổi tối về nhà, ông sếp kể với cậu con trai 17 tuổi mà đã lâu ông không có thời giờ trò chuyện: “Hôm nay cha gặp một chuyện rất lạ. Một nhân viên nói rằng anh ấy ngưỡng mộ cha, và đã cài lên áo cha chiếc nơ này để tôn vinh tài sáng tạo của cha, trên chiếc nơ có ghi *“Tôi đã làm nên sự khác biệt”*. Anh ấy cũng đưa cho cha một chiếc nơ khác để cha tặng nó lại cho một người đặc biệt khác. Trên đường về nhà, cha nghĩ xem mình có thể tặng ai, và cha đã nghĩ đến con.

Cha bận rộn ngập đầu và không để ý đến con nhiều. Đôi khi cha hay quát tháo, la mắng con vì con không đạt điểm cao hoặc vì con thường xuyên đi vắng thất thường. Nhưng tối nay, cha muốn ngồi đây với con và... chỉ muốn cho con biết rằng đối với cha, ngoài mẹ con ra, con là người quan trọng nhất. Con là một cậu bé đặc biệt và cha hy vọng nhiều ở con...”

Cậu bé giật mình sửng sốt, và bắt đầu thốn thức. Toàn thân cậu rung lên bần bật. Cậu ngược nhìn cha qua làn nước mắt và nói: “Thế mà con lại có ý định tự tử bởi con đang gặp rất nhiều rắc rối mà không sao giải quyết được. Còn cha lại quá bận rộn, không có nhiều thời gian dành cho con như trước đây nữa. Con thấy cô đơn quá! Bây giờ nếu cha rảnh, con muốn kể cho cha nghe ...”.

- Tuệ Nương
Theo *Viva Consulting*

Mảnh gương vỡ

T hưa Tiến sĩ Paparedos, thế nào là ý nghĩa của cuộc đời?

Câu hỏi bất ngờ làm mọi người trong khán phòng xôn xao. Tiến sĩ Paparedos – nhân vật chính của buổi nói chuyện – giơ tay lên tỏ ý cho mọi người trong hội trường giữ yên lặng, rồi đưa mắt nhìn người vừa mới đặt câu hỏi như hiểu rằng vấn đề vừa được đưa ra là rất thú vị và nghiêm túc.

- Tôi sẽ trả lời câu hỏi của anh ngay bây giờ.

Tiến sĩ cúi xuống mở túi xách của mình, lấy từ ngăn ví da một miếng gương rất nhỏ, cỡ bằng nắm tay, và bắt đầu nói:

Trong chiến tranh, khi tôi còn nhỏ, gia đình tôi rất nghèo và sống tại một ngôi làng hẻo lánh. Một ngày kia, tôi nhặt được những mảnh vỡ từ chiếc gương của chiếc xe máy quân đội Đức nằm sót lại bên đường. Tôi đã cố gắng tìm tất cả những mảnh vỡ và xếp chúng lại với nhau nhưng thật là khó.

Thế là tôi giữ lại mảnh to nhất. Tôi lấy đá mài mảnh gương cho tròn trịa lại. Tôi bắt đầu dùng chiếc gương này làm đồ chơi của mình, và thích thú phát hiện ra là tôi có thể phản chiếu ánh sáng vào những nơi tối tăm mà ánh nắng mặt trời không rọi tới được ví dụ như hang sâu, khe đá hay những hốc tối tăm. Tôi rất thích trò chơi này.

Tôi đã giữ mảnh gương nhỏ ấy bên mình trong suốt những chặng đường rày đây mai đó. Tôi đã dành hết thời gian rỗi rảnh để tiếp tục trò chơi ấy. Đến khi trưởng thành, tôi mới hiểu ra rằng đây không chỉ đơn thuần là một trò chơi trẻ con mà còn là một phép ẩn dụ về những gì tôi nên cảm nhận và thực hiện trong cuộc đời.

Tôi nhận ra rằng tôi không phải là ánh sáng mà cũng chẳng phải là nguồn sáng nào hết. Nhưng niềm tin vào sự thật, lòng trắc ẩn, sự cảm thông, tinh thần vượt lên cuộc sống mà tôi nhận thức được chính là những nguồn sáng, chúng sẽ chiếu đến những góc tối khi nào tôi định tâm soi rọi đến. Tôi chỉ là một mẫu vụn của tấm gương mà tôi chẳng thể nào biết được hình dạng của tôi. Thế nhưng với những gì tôi có được trong tâm hồn, tôi hy vọng sẽ soi rọi ánh sáng đến những nơi tối tăm xung quanh tôi, đến những khoảng tối trong trái tim và tâm hồn con người và biết đâu tôi có thể thay đổi điều gì đó ở họ. Có lẽ những người khác cũng thấy được điều đó và cũng sẽ làm như vậy. Tôi đã sống như vậy và đây là ý nghĩa cuộc đời tôi."

Tất cả mọi người im lặng, không một tiếng động, không cả một tiếng vỗ tay – những gì Paparedos vừa nói hoàn toàn không nằm trong mong chờ của mọi người với một người nổi tiếng, uyên thâm như Paparedos. Nhưng mọi người hướng về ông với ánh mắt sáng lên của sự bùng tỉnh – như những tấm gương – mà những lời tâm sự giản dị, sâu sắc của ông chính là nguồn sáng chiếu rọi vào.

- An Bình
Theo *Internet*

Cây giữ phiên muộn

*Không ai có thể đem đến sự yên bình thanh
thản cho chính bạn ngoài bạn.*

- Ralph Waldo Emerson

Người thợ tôi thuê để tu bổ lại nông trại vừa hoàn tất một ngày làm việc đầu tiên vất vả. Nhưng anh đến làm việc trễ hơn hai giờ vì bị bế bánh xe, xe bị mất điện, chiếc xe tải của anh ta không thể khởi động được. Nét mặt anh lộ rõ vẻ căng thẳng vì chưa hoàn tất công việc như dự định. Tôi lái xe mời anh về nhà mình ăn tối. Trên đường về, tôi ngỏ ý muốn ghé thăm gia đình anh ấy. Khi chúng tôi đến cửa, anh chợt dừng lại ở một cây nhỏ cạnh cửa, đưa tay chạm nhẹ vào những nhánh cây.

Khi cửa mở, anh thay đổi thái độ của mình thật ngạc nhiên. Khuôn mặt anh giãn ra với nụ cười

tươi tắn–nụ cười đầu tiên trong ngày. Anh ôm hai đứa trẻ vào lòng và ân cần hỏi thăm mẹ và vợ của mình. Sau đó anh ta đi với tôi ra xe. Chúng tôi đi ngang qua cây nhỏ khi nãy và tính tò mò của tôi nổi lên. Tôi hỏi anh ta về những gì tôi vừa mới thấy lúc nãy.

- Ô, đó là cây trút phiền muộn của tôi. – Anh giải thích. – Tôi biết tôi không thể tránh được những lo toan, rắc rối trong công việc, nhưng tôi chắc một điều là những rắc rối đó không thuộc về ngôi nhà nhỏ của tôi. Chính vì vậy tôi đã treo nó lên cây vào mỗi buổi tối khi tôi về đến nhà. Rồi mỗi buổi sáng tôi sẽ mang chúng theo.

- Thật là một điều buồn cười. – Anh ta mỉm cười. – Khi tôi ra khỏi nhà vào mỗi buổi sáng và đem chúng theo, hầu như những điều phiền muộn ấy không còn nhiều như đêm hôm trước nữa”.

- First News
Theo *Internet*

Bức thư gởi cuộc sống

Một buổi chiều thầy hiệu trưởng trường học của con trai tôi điện thoại nói rằng ông có chuyện quan trọng muốn trao đổi và hỏi xem liệu ông có thể ghé qua thăm tôi được không. Tôi nghĩ rằng ông ấy muốn tôi cùng tham gia việc chuẩn bị tổ chức buổi lễ tốt nghiệp cho bọn trẻ. Dầu sao tôi cũng đợi ông đến và chờ xem ông muốn bàn về việc gì.

Ông hiệu trưởng thông báo con trai tôi - Scott - được bầu làm đại biểu học sinh, là người sẽ đọc bài diễn văn trong buổi lễ hôm ấy và ông đề nghị tôi viết vài dòng cho sự kiện này. Dĩ nhiên, tôi vui vẻ đồng ý. Và tôi rất tự hào về những thành quả của con trai mình. Tôi nhớ lại những sự kiện đã xảy đến với Scott. Và tôi nhận ra tầm quan trọng của buổi lễ tốt nghiệp đối với con tôi. Scott và các

bạn của nó sẽ bước vào một thế giới hoàn toàn mới mẻ. Rồi đây mọi thứ sẽ thay đổi. Cha mẹ và thầy cô sẽ không còn thường xuyên bên cạnh để dạy bảo và khuyên nhủ. Vì vậy, tôi đã viết những dòng chữ sau đây để gửi gắm đến cuộc sống:

“Cuộc Sống thân mến,

Hôm nay là một ngày đặc biệt quan trọng đối với các em thân yêu của chúng ta, là thời khắc mà các em phải tự mình bắt đầu một cuộc phiêu lưu mới, một cuộc phiêu lưu mà ở đó có cả đấu tranh, bi kịch và nỗi buồn. Để tìm con đường đi cho mình, các em cần có lòng dũng cảm, sự bao dung, hiểu biết và hơn hết là tình yêu thương.

Vì thế, Cuộc Sống ơi, xin hãy quan tâm đến bọn trẻ. Hãy đón nhận và dạy các em những điều cần phải biết. Người có thể nhẹ nhàng với chúng, nhưng xin đừng nuông chiều, bởi chỉ qua lửa nóng vàng mới được tôi luyện.

Dần dần, các em sẽ thấy không phải mọi chuyện đều công bằng, không phải ai cũng ngay thẳng, thành thật. Nhưng các em hãy hiểu rằng nếu có kẻ bất lương thì cũng có người quân tử, nếu có kẻ thù thì cũng có cả những người bạn tốt.

Sẽ tốn nhiều thời gian đấy, nhưng Cuộc Sống ơi, hãy dạy cho các em biết một đồng tự kiểm

được còn hơn mười nghìn đồng lượm lật. Hãy dạy các em biết cách chấp nhận thất bại trong niềm tin để biết được niềm vui trong chiến thắng. Bởi mỗi khi nhìn lại, sự mạnh mẽ sẽ giúp chúng đứng vững trước nỗi đau thất bại, và vẫn luôn cố gắng ngay cả khi đã đạt đến thành công.

Hãy hướng các em tránh xa sự hận thù, nếu có thể, xin Người hãy dạy các em ý nghĩa của nụ cười chia sẻ. Phải biết nhẹ nhàng với người tốt, và không nhượng bộ trước kẻ thù.

Hãy dạy các em biết lắng nghe lương tâm của bản thân hơn là ùa theo số đông, biết lắng nghe mọi người nhưng phải biết chất lọc sự thật.

Hãy dạy các em biết mỉm cười khi buồn bã, và biết òa khóc mà không phải hổ thẹn bởi có khi trong thất bại là vinh quang, và đôi khi trong thành công cũng có cả nỗi thất vọng.

Và nếu có thể, hãy khuyên các em không nên so sánh bản thân mình với người khác, bởi lẽ luôn có những người vĩ đại hơn. Hãy dạy các em biết vượt qua những thành tích của chính mình.

Hãy cho các em thấy có những lúc cần phải mạo hiểm và có khi phải biết tung đồng xu may rủi. Tìm kiếm sự an toàn không phải lúc nào cũng là điều tốt nhất. Quan trọng hơn hết là phải biết tin vào chính mình, vì điều này sẽ mang đến lòng tin vào mọi người xung quanh.

Những điều trên đây rõ ràng còn hơn một lời đề nghị, nhưng xin Người hãy cố gắng hết sức có thể bởi những con người trẻ tuổi hôm nay sẽ là những người thay đổi và làm cuộc sống chúng ta tươi đẹp hơn mai sau”.

- First News
Theo *Internet*

Có thể cuộc sống đã công bằng

Mười tám tuổi, tôi đã có thể đứng trước lớp đọc bài văn do mình suy nghĩ, tưởng tượng ra. Tôi miêu tả cái cảm giác thích thú của những người bạn cùng trang lứa khi họ lần đầu được phép lái xe. Tôi thậm chí ghen tỵ với họ. Tôi biết rằng tôi luôn phải nhờ vả người khác mỗi khi muốn đi đến bất cứ đâu. Bởi tôi là một người khiếm thị. Mới 4 tuổi, tôi mắc phải một căn bệnh gọi là hội chứng khô mắt, lúc ấy mọi thứ xung quanh chỉ là những hình ảnh mờ mờ trước mắt tôi. Có nhiều việc tôi không thể tự mình làm được. Tôi không thể tự lái xe, không thể nhìn các bài giảng trên bảng và đối với tôi, đọc sách là một chuyện không dễ chút nào.

Tôi luôn mơ ước mình được bình thường như bao người khác. Từ khi không còn phân biệt rõ mọi thứ xung quanh, những việc quan trọng đối

với tôi dường như quá xa vời. Nhưng tôi vẫn là tôi, tôi không thể thay đổi thực tế ấy. Tôi cố gắng học cách sử dụng các giác quan khác nhằm bù đắp những khiếm khuyết của mình.

Ngày còn học trung học, tôi tham gia vào đội bóng rổ của trường. Đồng đội của tôi chỉ cho tôi nên phán đoán xem bóng ở đâu bằng cách nghe âm thanh từ giọng nói của họ. Kết quả là tôi đã học được cách tập trung cực kỳ tốt. Bên cạnh đó, tôi còn là một trong số những đại diện cho hội đồng sinh viên của trường. Tôi tham gia vào một chương trình của Liên Hiệp Quốc, cùng mọi người đến tham quan hoạt động của các nhà lập pháp ở thủ đô Washington. Tôi tốt nghiệp chương trình trung học song song với các chương trình học kép của người Do Thái và những chương trình tổng quát khác.

Sau khi tốt nghiệp, tôi đến Israel học trong vòng 2 năm. Hiện tôi đang là sinh viên năm thứ 2 của trường đại học Yeshiva. Tôi muốn trở thành một luật sư.

Đôi khi, tôi tự hỏi không biết tại sao cuộc sống lại không công bằng với tôi như thế. Có lẽ cuộc sống muốn tôi phát triển những khả năng khác cũng như khơi gợi những tài năng vốn dĩ tiềm ẩn trong tôi. Cũng có thể đó là một món quà đặc biệt mà cuộc sống đã trao tặng cho chính tôi, bởi trong những lĩnh vực khác, tôi là một con người quá đổi

bình thường, nhưng với thử thách này, cuộc sống đã thành công khi thúc đẩy để tôi ngày một hoàn thiện chính mình. Và tôi đã làm được.

Chúng ta có thể nhìn cuộc sống qua nhiều lăng kính khác nhau. Và đây là những gì tôi đã nhìn thấy từ chính cuộc sống của mình.

- First News

Theo *The Stories of Life*

Chân dung của bạn

Bạn sẽ trở nên mạnh mẽ

Khi bạn chịu đựng được nỗi đau của riêng mình và học cách mỉm cười trước những nghịch cảnh.

Bạn sẽ trở nên dũng cảm

Khi tự mình vượt qua những nỗi sợ hãi và giúp người khác cũng làm được như thế.

Bạn sẽ cảm thấy hạnh phúc

Khi bạn biết cảm nhận được vẻ đẹp của một bông hoa.

Bạn đã biết chia sẻ

Khi bạn dũng cảm quên đi nỗi đau của riêng mình để thấu hiểu nỗi đau của người khác.

Bạn đã tiến lên một bước

Khi bạn nhận ra rằng sự hiểu biết của mình luôn có giới hạn.

Bạn biết thành thật

Khi thừa nhận rằng có những lúc bạn đã tự dối lòng.

Bạn vẫn còn hy vọng vào cuộc sống

Khi đối với bạn, ngày mai luôn có ý nghĩa hơn những lỗi lầm của ngày hôm qua.

Bạn trở nên chín chắn hơn

Khi bạn nhìn nhận người khác đúng với bản chất của họ và đối xử với họ theo đúng những gì bạn muốn được đối xử.

Bạn sẽ khoan dung hơn

Khi bạn biết tha thứ cho những lỗi lầm của mọi người xung quanh.

Bạn sẽ là người giàu có

Khi bạn biết cho đi mà không cần nhận lại.

- Tuệ Nương
Theo *Internet*

Người yêu quý nhất

Ngay ngày đầu năm học, cô Thompson – giáo viên chủ nhiệm lớp 5 đã nói dối các học trò của mình. Cô bảo rằng cô thương yêu tất cả như nhau. Nhưng thực sự không phải vậy, bởi ngòai thụ động ở hàng ghế đầu là một cậu bé nhỏ con tên Teddy Stoddard. Cô quan sát Teddy từ năm ngoái, và để ý thấy cậu bé không hay vui đùa cùng các bạn như những đứa trẻ khác, quần áo lại bê bối và người ngợm luôn thiếu vệ sinh. Cô không thích cậu học trò này lắm.

Theo yêu cầu của nhà trường, các giáo viên phải xem lại học bạ những năm trước của các học trò, và cô thực sự ngạc nhiên khi xem qua học bạ của Teddy.

Giáo viên lớp 1 của Teddy viết: “Teddy là một cậu bé lanh lợi, luôn vui cười. Em làm bài tập rất gọn gàng và có thái độ rất tốt... Mọi người đều cảm thấy vui khi ở cạnh em.”

Giáo viên lớp 2 ghi: “Teddy là một học sinh xuất sắc, được bạn bè yêu mến, nhưng em gặp khó khăn vì mẹ em đang bệnh nặng. Cuộc sống ở gia đình em là một cuộc đấu tranh”.

Giáo viên lớp 3 phê: “Cái chết của mẹ đã ảnh hưởng nặng nề đối với em. Em đã cố gắng hết sức, nhưng cha của em không quan tâm nhiều và cuộc sống gia đình sẽ sớm ảnh hưởng đến em nếu không có giải pháp nào”.

Giáo viên lớp 4 nhận xét: “Teddy là cậu bé lãnh đạm và không tập trung vào việc học. Em không có nhiều bạn và đôi khi ngủ gật trong lớp.”

Đến đây, cô Thompson đã hiểu ra vấn đề, và cô cảm thấy tự hổ thẹn với mình. Cô luôn nghĩ đến điều đó mỗi lần đến lớp. Vào dịp lễ Giáng Sinh năm đó, các học trò mang đến tặng cô những món quà được gói trong lớp giấy sáng sủa, dính nơ xinh xắn. Ngoại trừ Teddy với món quà gói vụng về bằng loại giấy dày màu nâu dùng để gói hàng tạp hóa. Giữa bao nhiêu món quà khác, cô Thomson cẩn thận mở gói quà màu nâu ấy trước tiên. Một số học sinh bật cười khi nhìn thấy món quà của Teddy chỉ là một vòng đeo tay bằng kim cương giả và một lọ nước hoa còn lại một phần tư. Cô lập tức ra hiệu cho bọn trẻ không được cười như thế, và cô khen chiếc vòng đẹp, rồi xúc một ít nước hoa lên cổ tay của mình.

Hôm đó, Teddy không về cùng các bạn như mọi khi. Em ở lại sau cùng, chỉ để nói với cô Thompson rằng: “Hôm nay cô có mùi thơm giống mẹ em ngày xưa”. Câu nói ngây thơ ấy làm cô xúc động đến lặng người.

Kể từ hôm đó, ngoài việc dạy các học trò học đọc, học viết, cô bắt đầu quan tâm và để ý đến chúng hơn. Cô đặc biệt chú ý đến Teddy. Cô phát hiện cậu bé có vẻ ngày càng minh mẫn hơn. Càng được khích lệ, em càng phản ứng nhanh hơn. Cuối năm học, Teddy được xếp hạng là một trong số những học sinh thông minh nhất lớp. Lời tuyên bố đầu năm của cô vẫn là một lời nói dối: Cô không thương tất cả học trò như nhau, mà Teddy là cậu học trò cô cưng nhất.

Một năm sau, cô nhìn thấy một tờ giấy nhét dưới khe cửa do Teddy gửi đến, trên đó viết rằng cậu luôn nghĩ về cô với những gì thân thương và quý trọng nhất.

Sáu năm sau, cô nhận được một tờ giấy khác từ Teddy. Cậu bé nói rằng cậu đã học xong trung học, rằng cậu được xếp hạng ba trong lớp, và hình ảnh của cô Thompson năm nào vẫn in mãi trong cậu.

Bốn năm sau, một lá thư khác nói rằng cậu sắp tốt nghiệp đại học hạng ưu.

Hai năm sau, một lá thư khác được gửi đến địa chỉ nhà cô Thompson với lời tâm sự rằng cậu

quyết định học cao hơn nữa. Và cô vẫn là người động viên cậu nhiều nhất. Lúc này, tên ở cuối lá thư đã dài hơn: Bác sĩ Y khoa Theodore F. Stoddard.

Một thời gian sau, cô Thompson được báo tin rằng Teddy đã gặp được người mình yêu và họ sẽ kết hôn. Vì cha của Teddy đã qua đời vài năm trước, nên anh mời cô Thompson ngồi vào chỗ dành cho mẹ anh.

Cô đến dự đám cưới với chiếc vòng đeo tay bị khuyết những hạt kim cương giả và dùng loại nước hoa ngày nào đã gọi cho Teddy nhớ về người mẹ quá cố của mình. Hai cô trò ôm chầm lấy nhau. Bác sĩ Stoddard thì thầm: "Cảm ơn cô rất nhiều vì lòng tin của cô dành cho em, cô đã cho em cảm nhận được giá trị của bản thân và đã giúp em có đủ nghị lực để sống ..."

Rưng rưng nước mắt, cô Thompson ngắt lời: "Em sai rồi, Teddy à. Em mới là người đã dạy cho cô biết rằng cô có thể làm được điều gì. Trước đó, cô chưa thật sự quan tâm đến học trò của mình và em đã giúp cô hiểu hơn về ý nghĩa của cuộc sống".

- Tuệ Nương
Theo *Internet*

Dharma

Một buổi sáng tháng chín đầy nắng, trong lúc cảm thấy vừa đuối sức vừa buồn bã, tôi tản bộ ra gần bờ sông. Tôi chợt nghe đâu đó tiếng mèo kêu văng vẳng bên tai. Ban đầu, tôi chẳng quan tâm vì lúc đó cảm giác chán nản đang xâm chiếm khiến tôi chẳng muốn để ý đến điều gì khác.

Ba tháng trước, khi mới ba mươi bảy tuổi, tôi được chẩn đoán bị ung thư vú. Do khối u đã bị di căn, bác sĩ chỉ định phải phẫu thuật. Tôi vẫn nhớ như in cái cảm giác ấy. Lòng tôi đau đớn tựa dao cắt. Tôi còn quá trẻ để phải chịu đựng điều đó. Trong lúc tôi đang dần dần phục hồi sau cuộc phẫu thuật, bác sĩ lại thông báo thêm một tin dữ: Các khối u ung thư đã lan đến bạch cầu. Chỉ có điều trị bằng hóa chất mới có hy vọng cứu vãn nổi.

Thế là những lần điều trị liên tục kết hợp hóa trị liệu cao, rồi tiếp tục dùng hormone trong năm năm đã làm tôi tiều tụy hẳn. Tôi chỉ còn có thể tự

mặc quần áo, nuốt một ít thức ăn cho qua ngày. Ngoài giờ làm việc, chồng tôi phải cố gắng hết sức để chăm lo nhà cửa và chăm sóc tôi. Tôi thường hay cáu kỉnh và luôn có cảm giác đơn độc. Từ khi lâm bệnh, đây là lần đầu tiên tôi rời nhà rảo bước ra bờ hồ như thế này.

Meo! Meo! Tiếng kêu vẫn cứ vắng vắng.

Không! Tôi vẫn nghĩ như vậy và tiếp tục bước đi. Bất ngờ, tiếng kêu quang quác xé không trung phá vỡ không gian yên tĩnh, bốn con chim giẻ cùi đang bỏ nhào xuống bụi cây nơi phát ra tiếng kêu ban nãy. Tôi la lớn đuổi vội các con chim hung dữ và chạy tới bụi cây. Bên dưới, một chú mèo nhỏ bé màu vàng độ ba tuần tuổi đang run rẩy, đôi mắt xanh nhạt lấp lánh. Bế nó trên tay, tôi hy vọng tìm được chủ của nó hay nhờ ai đó mang về nuôi hộ.

Gió thổi phàn phật xung quanh tôi, chú mèo vẫn còn sợ chết khiếp nên cuộn mình nép thật sát vào người tôi. Loay hoay một lúc không tìm được ai chịu nhận nuôi, tôi quyết định tạm thời cứ mang về nhà đã. Trong thời gian đó, tôi vẫn nằm liệt giường, kiệt sức vì hóa trị, còn chú mèo con lúc nào cũng nằm vắt người lên ngực tôi kêu rừ rừ nho nhỏ. Tôi đã quen với hơi ấm của nó. Một buổi tối chồng tôi đi làm đêm, tôi đặt nó vào một cái hộp và bảo anh mang theo tìm xem có ai chịu nuôi nó không. Nhưng chỉ được một giờ, tôi đã hốt hoảng vội gọi điện hỏi xem. “Anh đã tìm được ai

nuôi nó chưa?”. Và tôi bảo ngay rằng: “Mang nó về đi anh, em cần có nó”. Tôi như tìm lại một điều gì đó rất gần gũi.

Vừa về đến nhà chú mèo cuộn mình ngay lên người tôi như thể chưa bao giờ đi xa. Từ đó, chúng tôi chẳng bao giờ rời nhau. Trong thời gian tôi ốm liệt, nó chỉ thích rúc đầu vào người tôi, có khi còn cố rướn lên cọ cọ đầu vào cằm tôi. Tôi chọn tên Dharma đặt cho nó, tiếng Ấn có nghĩa là “Làm được điều mình muốn”. Các cuộc nghiên cứu về bệnh ung thư đã chứng minh rằng tìm thấy niềm vui và mục đích trong cuộc sống sẽ hỗ trợ hệ miễn dịch và tăng cơ hội phục hồi. Tôi có hai niềm mơ ước thầm kín là sẽ viết văn và sống có ích cho người khác. Cái tên Dharma là nguồn động viên tôi và hơn cả đó là sự nhắc nhở nữa.

Mỗi khi đi khám bệnh về, tôi lập tức bế Dharma lên như một đứa trẻ và bông đi khắp nhà, tôi còn mang nó theo khi đưa quần áo đi giặt. Có Dharma, tôi không còn bồn tính và cáu kỉnh với mọi người, mọi thứ xung quanh nữa. Nó có tiếng kêu rừ rừ nghe thật êm tai, và cách tạo cảm giác yêu thương của riêng nó cũng thật thanh thoát nhẹ nhàng.

Chú mèo nhỏ bé ngày nào giờ đã lớn hơn. Các trò vật lộn, cắn phá và vô chạp đồ đạc trong nhà trở thành thú tiêu khiển ngộ nghĩnh của nó. Đặc biệt, nó rất thích đuổi bắt bướm ở sân sau nhà. Tôi

đã trồng nhiều loài cỏ Nhật Bản có hoa màu tím, loài bướm rất ưa loại cây này. Tôi nghĩ, chắc Dharma chẳng bao giờ bắt được con nào, nhưng không biết bao nhiêu buổi chiều rồi, tôi đã ngồi hàng giờ trên ghế bên hiên nhà ngắm nhìn Dharma say sưa với thú vui của nó. Thật thanh thoi, tự tại. Lúc đó, tôi cũng cảm thấy tâm hồn nhẹ nhàng. Nhìn cách nó vui sống, tôi nghĩ đã đến lúc mình phải sống như thế rồi.

Cuối tháng Mười Hai năm đó, tôi trải qua cuộc phẫu thuật tái tạo bộ ngực lần cuối. Và bác sĩ thông báo rằng tôi có thể sẽ trở lại làm việc được vào tháng Hai năm sau. Nhưng chỉ ba ngày sau cuộc phẫu thuật, điều không ngờ tới đã xảy đến. Trong lúc phóng qua hàng rào, Dharma bị một chiếc xe đang phóng nhanh cán chết ngay lập tức. Lúc đó, tôi điếng người tưởng như chết được. Tôi hoàn toàn suy sụp. Tôi cứ ngồi thờ trên ghế nơi tôi và Dharma thường ngồi.

Sau mọi cách an ủi không được, chồng tôi bèn nói một cách nghiêm túc rằng Dharma đã đến để giúp tôi vượt qua giai đoạn cam go nhất trong cuộc sống như một duyên số. Giờ đây, đã đến lúc Dharma tiếp tục đi giúp đỡ những người khác. Tôi cũng muốn tin điều đó là thật bởi đã lâu tôi không ra hồ. Hôm đó tôi đánh bạo đi đến bờ hồ, nên mới gặp Dharma và phải mang về nuôi vì nó rất cần được giúp đỡ. Tôi đã vô tình cứu được bản thân tôi. Tất cả những gì Drama mang đến không

phải là sự trùng hợp. Chắc chắn khi Dharma xen vào cuộc đời tôi cũng như khi nó ra đi đều có lý do cả”.

Những suy nghĩ ấy cứ tuôn chảy như gột rửa tâm hồn tôi. Ngắm Dharma nằm bình yên trên tay, tôi cảm thấy nó sẽ mãi bên cạnh tôi, cũng giống như tôi sẽ mãi tồn tại trong cuộc đời của tất cả mọi người mà tôi đã xen vào. Dharma đã cho tôi cuộc đời của mình để tôi biết thế nào là cảm giác của sự chia sẻ và bình yên.

- Minh Giao
Theo Inspirations

Điều kỳ diệu của tình yêu

*Tình yêu là liều thuốc diệu kỳ
chữa trị mọi vết thương
của cả người cho lẫn người nhận.*

- Karl Menninger

Nằm trên giường bệnh với thân hình vàng vọt và gầy gò, bố tôi như lọt thỏm giữa những máy móc thiết bị y tế và dây truyền tĩnh mạch ngổn ngang... Căn bệnh quái ác đã ăn mòn sức khỏe của bố tôi, ông sụt mất đi hơn hai mươi ký, người ông gầy rộc đi hẳn. Nhìn ông lúc này, không ai có thể hình dung nổi bố tôi từng là người đàn ông cao to lực lưỡng.

Cha tôi mắc bệnh ung thư tuyến tụy – một dạng ác tính nhất của ung thư. Bệnh viện nói họ đã làm tất cả những gì có thể, nhưng vô dụng, phương pháp hoá trị cũng như xạ trị đều chẳng có

tác dụng gì trước tế bào ung thư đang lan nhanh trong cơ thể bố tôi. Ông chỉ còn có thể sống thêm từ ba đến sáu tháng nữa. Hy vọng phục hồi của ông thật quá mỏng manh và mờ nhạt...

Vài ngày sau, khi bố đang ngồi trên giường, tôi đến gần bên ông và nói:

- Bố ơi, con đã biết rõ tình trạng sức khỏe của bố, đến giờ con mới chợt nhận ra rằng con yêu bố nhiều biết bao!

Rồi tôi vươn người về phía trước, vòng tay ghì chặt lấy thân hình gầy gò của bố, thế nhưng cả tay và vai ông bỗng trở nên cứng đờ...

- Ôi, bố! Con thật sự muốn được ôm bố!

Trong thoáng chốc, nét sững sờ vụt hiện lên trong mắt bố tôi. Mà cũng phải, từ trước đến giờ, thói quen thể hiện tình cảm, suy nghĩ và cảm xúc vốn không hề tồn tại trong quan hệ giữa bố con tôi.

Tôi đỡ bố ngồi thẳng hơn chút nữa để tôi có thể vòng tay quanh người ông, và tôi khẽ thử ghì nhẹ ông lần nữa. Thế nhưng, cả với những cố gắng ấy của tôi, bố thậm chí còn gồng cứng người hơn trước. Tự nhiên, những niềm oán hận cũ ẩn náu bấy lâu nay bất giác chợt dâng trào. Bao nhiêu năm qua tôi đã luôn oán trách sự nghiêm khắc và lạnh nhạt của bố, tôi đã luôn giận dữ và không ngừng tự nói với bản thân rằng “Đấy, bố có quan tâm, có yêu thương gì mình đâu!”. Song lúc này

thì khác. Tôi nhận thức được rằng không chỉ tôi đang cho bố cơ hội mà đây còn là một lối mở cho chính bản thân mình. Con người bố tôi mang đậm tính cách Đức, nghiêm khắc, khó khăn nhưng tràn đầy tinh thần trách nhiệm, và bố tôi là người như thế! Khi ông còn nhỏ, hẳn người ta đã dạy ông phải biết đóng kín tâm hồn, giấu đi những suy nghĩ để có thể trở thành một người đàn ông đúng nghĩa. Song giờ đây tôi muốn phá vỡ bức tường đó, tôi muốn xâm nhập vào những suy nghĩ của ông, và dù thật khó khăn để mở đầu, song tôi thật sự muốn bày tỏ cho cha biết tôi lo lắng, quan tâm và yêu cha nhiều đến nhường nào.

Xua đi thói quen hờn trách bố vốn đã ăn sâu vào lối nghĩ, giờ đây tôi đã sẵn sàng đương đầu với một thử thách hết sức đòi thường – thể hiện tình cảm đối với bố của chính mình. Tôi đã chỉ cho bố biết như thế nào là một cái ôm. Và trong khoảnh khắc khi tôi nép mình vào lòng ông, khi đôi tay ấy vụng về ghì nhẹ, thoáng chốc, cảm giác “được yêu thương” như sóng gợn lăn tăn trong tâm hồn tôi...

Suốt bao năm qua, bố và tôi chỉ chào nhau một cách lạnh nhạt và khách sáo - tay bắt tay, và tiếp đó là câu: “Chào, bố khỏe không?”, “Con thế nào rồi?”, ... Nhưng giờ đây mọi chuyện đã khác, cả bố lẫn tôi đều đang mong đợi phút giây gần gũi. Có lẽ, chính vào giây phút khi bố cảm nhận cảm giác “được yêu thương”, có điều gì đó tác động

vào ông và ông đã bắt đầu đáp trả sự âu yếm của tôi với một chút lúng túng, rụt rè và đôi chút ngượng ngáp.

Dĩ nhiên cũng phải mất nhiều tháng trước khi sự cứng nhắc cố hữu của bố tôi phai nhạt, để ông có thể cho phép những cảm xúc của bản thân được bộc lộ, lan theo đôi cánh tay đang ôm tôi vào lòng. Nhưng tôi không trách ông, mà luôn cổ vũ ủng hộ, dù gì thì ông cũng đang cố gắng từ bỏ một thói quen đã theo ông suốt cuộc đời – hãy để thời gian giúp tôi làm việc đó.

Và cứ thế, dần dần quan hệ giữa chúng tôi cải thiện thấy rõ. Những cảm xúc quan tâm, lo lắng xuất hiện ngày một nhiều hơn... Và đến cái ôm lần thứ hai trăm, lần đầu tiên trong đời, bố tự mình nói câu nói mà suốt đời tôi không bao giờ quên được: ***“Bố yêu con!”***

- Như Quỳnh
Theo *The Values of Life*

Sự chia sẻ chân thành

Anh trai tôi hiện đang hôn mê tại khu săn sóc đặc biệt của bệnh viện dành cho bệnh nhân bị suy động mạch vành sau một cơn đau tim nghiêm trọng. Mạng sống của anh được nắm giữ bởi vô số những dây nhợ và ống kim loại gắn liền với các loại máy móc, thiết bị hỗ trợ. Một màn hình hiển thị những đường lượn sóng biểu hiện cho sự biến động của nhịp tim, âm thanh duy nhất trong căn phòng là tiếng rè rè phát ra từ chiếc máy bơm dưỡng khí vào phổi của anh tôi. Chị dâu tôi đứng đó, hoàn toàn bất lực.

Là một bộ trưởng, tôi đã quen đối mặt với những trường hợp tương tự. Tôi luôn tìm kiếm những từ ngữ đúng đắn, những đoạn trích hoàn hảo từ sách vở, hay những lời động viên hy vọng để an ủi họ nhưng đây lại là anh trai của tôi. Lần

đầu tiên tôi gặp phải một tình huống mà tôi cảm thấy mình thật sự khó khăn, lúng túng khi phải nói một điều gì đó.

Trong suốt những ngày tháng ấy, tôi và chị dâu luôn bị giằng xé giữa hy vọng và chịu đựng. Chúng tôi cảm kích mọi vị khách đã tới thăm hỏi và lấy làm biết ơn khi nghe họ kể những câu chuyện về nhiều người đã thoát khỏi sự hôn mê và bình phục trở lại, chúng tôi lắng nghe họ nói về những kinh nghiệm đau thương họ đã trải qua, tôi hiểu rằng đó là biểu hiện của sự quan tâm nhưng phần lớn những người khách đó luôn nói quá nhiều. Còn tôi, tôi phải đối mặt với sự sợ hãi như thế nào đây khi tôi không biết phải nói gì nữa?.

Và rồi một người bạn không thân lắm của anh chị tôi đến. Anh đứng cạnh chúng tôi, bên chiếc giường, nhìn anh trai tôi. Một khoảng lặng kéo dài. Như thể cố gắng vượt qua sự xúc động, anh chỉ nói mấy từ: *"Tôi thật sự chia buồn!"*. Cả căn phòng chìm ngập trong yên lặng, cuối cùng, anh ôm chị dâu tôi, và bước tới bắt tay tôi. Anh giữ nó thật lâu, lâu hơn những cái bắt tay thông thường và siết nó thật chặt. Khi nhìn lên tôi thấy những giọt nước mắt trào ra nơi khoé mắt. Và rồi, anh ra về. Một tuần sau, anh trai tôi qua đời.

Năm tháng trôi qua, nhưng tôi vẫn nhớ mãi người khách đó, dù rằng tôi không thể nhớ nổi tên của anh nhưng không bao giờ tôi có thể quên

được cách anh đã cùng chia sẻ sự đau khổ với chúng tôi, chân thành và nhẹ nhàng mà không hề gây ra một chút khó xử nào cả. Chỉ cần những lời nói ít ỏi đó đã có sức mạnh hơn tất cả.

- First News
Theo *Internet*

Làm được điều gì đó

Tôi đang dạo bộ trên bãi biển khi hoàng hôn buông xuống. Biển đông người nhưng tôi lại chú ý đến một cậu bé cứ liên tục cúi xuống nhặt thứ gì lên và ném xuống. Tiến lại gần hơn, tôi chú ý thấy cậu bé đang nhặt những con sao biển bị thủy triều đánh giạt lên bờ và ném chúng trở lại với đại dương.

- Cháu đang làm gì vậy? – Tôi làm quen.
- Những con sao biển này sắp chết vì thiếu nước. Cháu phải giúp chúng. – Cậu bé trả lời.
- Cháu có thấy là mình đang mất thời gian không. Có hàng ngàn con sao biển như vậy. Cháu không thể nào giúp được tất cả chúng. Rồi chúng cũng sẽ phải chết thôi.

Cậu bé vẫn tiếp tục nhặt một con sao biển khác và nhìn tôi mỉm cười trả lời:

- Cháu biết chứ. Nhưng cháu nghĩ cháu có thể làm được điều gì đó chứ. Ít nhất cháu đã cứu được những con sao biển này.

- First News
Theo *The Values of Life*

Di sản của cha

Khi còn trẻ, Al vừa là một nghệ sĩ vừa là thợ gốm. Anh từng có một gia đình thật hạnh phúc với người vợ thân yêu và hai cậu con trai. Một đêm nọ, con trai lớn của anh đau bụng dữ dội. Al và vợ cứ nghĩ đó là cơn đau bình thường của trẻ con nên không quan tâm nhiều cho lắm. Nhưng ngay đêm hôm ấy, cơn đau ruột thừa cấp tính đã cướp của Al đứa con yêu quý.

Anh đau đớn vô cùng vì biết rằng mình đã có thể cứu con thoát khỏi cái chết nếu như anh quan tâm hơn một chút và sớm phát hiện ra những tình huống nguy hiểm đang xảy ra với con mình. Cảm giác có lỗi cứ đeo đẳng anh làm tình trạng sức khỏe của anh ngày càng tồi tệ. Người vợ quá đau buồn nên đã ra đi bỏ lại anh với đứa con nhỏ sáu tuổi. Anh tìm đến cà phê và men rượu như trốn tránh nỗi đau thương mất mát. Rồi anh trở nên nghiện rượu. Al dần dần mất đi mọi thứ mà anh có: gia đình, bạn bè, người thân, công việc, và cả những tác phẩm nghệ thuật của mình. Một năm sau đó, Al đã chết cô độc trong căn phòng của mình.

Khi nghe tin Al mất, tôi cũng như tất cả mọi người khinh miệt những ai đã hủy hoại mạng sống của mình vì một sai lầm của bản thân. “Thật uổng phí một con người tài năng”. Tôi thầm nghĩ.

Thời gian trôi qua, tôi bắt đầu nhìn lại những phán quyết của mình. Ernie, cậu con trai của Al giờ đã thành một chàng trai thành công trong cuộc sống, tận tình và dễ mến với tất cả những ai từng tiếp xúc với anh. Khi nhìn những cử chỉ yêu thương của Ernie với các con, tôi có cảm giác anh được kế thừa từ một ai đó.

Một ngày nọ khi tôi có cơ hội trò chuyện với Ernie, tôi hỏi: “Làm sao anh có thể trở thành một người cha tuyệt vời với các con mình như vậy, trong khi cha anh lại...?”

Ernie im lặng một lúc rồi tâm sự: “Trong ký ức của tôi, từ khi còn nhỏ đến lúc cha tôi qua đời, hằng đêm cha luôn vào phòng, hôn tôi và nói: *“Cha rất yêu con, con trai ạ!”*”.

Nước mắt tôi cứ lưng tròng, tôi thật nông cạn khi phán tội Al. Anh đã không để lại tài sản gì cho con. Dù đớn đau, dù tuyệt vọng vì lỗi lầm nhưng tình thương của anh dành cho con thật vĩ đại. Anh đã để lại cho con trai mình một di sản vô giá, di sản của tình thương yêu.

- Thu Thơm
Theo Internet

Đóa hoa Sơn Chi

Từ khi tôi lên 12 tuổi, hằng năm cứ vào ngày sinh nhật là tôi nhận được một bó hoa Sơn Chi trắng. Không có một danh thiếp hay lời chúc mừng nào đi kèm với bó hoa. Gọi cho hiệu bán hoa cũng hoài công mà thôi, vì hoa này được mua bằng tiền mặt. Bẵng đi một thời gian tôi không còn cố tìm xem ai là người tặng hoa. Tôi chỉ thưởng thức vẻ đẹp và hương thơm ngát ngậy của đóa hoa trắng kỳ bí tuyệt vời nằm nép mình trong lớp giấy hồng mềm mại. Nhưng tôi không bao giờ thôi nghĩ ai là người đã gửi hoa cho tôi. Tôi cảm thấy hạnh phúc khi nghĩ đến một người nào đó thật tuyệt vời nhưng hơi lập dị hoặc ngại ngùng không muốn cho ai biết tên.

Mẹ tôi còn tô điểm thêm vào những điều tưởng tượng này. Bà vẫn thường hỏi là tôi có đặc biệt giúp đỡ ai khiến họ phải bày tỏ lòng cảm kích hay không. Có lẽ đó là bác hàng xóm tôi giúp mang hàng hóa trên xe xuống. Hay có thể là ông cụ bên kia đường mà trong suốt mùa đông tôi thường giúp lấy thư để ông khỏi phải bước chân xuống những bậc thang lạnh giá. Khi còn niên thiếu tôi thấy rất vui khi đoán đó có thể là một cậu con trai mà tôi thích, hay là một người nào đó đang để ý đến tôi dù tôi không hề biết đó là ai.

Khi tôi 19 tuổi một chàng trai đã làm tôi đau khổ trong tình yêu. Vào buổi tối của ngày chàng nói lời chia tay tôi đã khóc mãi đến khi thiếp đi. Thúc dậy tôi thấy có một dòng chữ bằng son đỏ viết nguệch ngoạc trên gương: ***“Cuộc sống không chỉ có một cánh cửa hạnh phúc”***. Tôi nghĩ mãi về câu nói đó, và khi nguôi ngoai tôi cứ để nguyên dòng chữ son mà mẹ tôi đã viết. Cuối cùng khi thấy tôi bôi dòng chữ ấy đi thì mẹ tôi biết là mọi thứ đã trở lại bình thường.

Mẹ tôi muốn các con phải biết cảm nhận tình yêu và phải biết cách yêu, biết sáng tạo và giàu tưởng tượng, phải biết rằng ngay cả khi khổ đau nhất thì vẫn còn có những điều tốt đẹp và huyền diệu trên đời.

Mẹ tôi mất mười ngày sau khi tôi lập gia đình. Năm đó tôi 22 tuổi. Đó chính là năm mà những bông hoa Sơn Chi không còn được gửi đến cho tôi nữa.

Mẹ tôi muốn các con phải xem mình như đóa hoa Sơn Chi kia – đáng yêu, đầy nghị lực, tinh khiết và luôn ẩn chứa vẻ thanh thoát kỳ bí tuyệt vời.

- Nguyễn Mạnh Thảo
Theo *Internet*

Giá trị

Trong một buổi diễn thuyết, một giáo sư nổi tiếng mở đầu bài thuyết trình bằng cách giơ lên một tờ 100 đôla và hỏi: “Nếu tôi tặng tờ 100 đôla này cho một trong số các bạn, có ai muốn nhận không?”. Nhiều cánh tay giơ lên trong hội trường. Giáo sư nói tiếp: “Tôi sẽ tặng một người, nhưng để tôi làm thế này đã nhé”. Ông vò nhàu tờ đôla, rồi hỏi: “Còn ai muốn lấy nó không?”. Nhiều cánh tay vẫn giơ lên.

Giáo sư lại tiếp tục: “Nếu tôi làm thế này thì sao?”. Ông ném tờ tiền giấy xuống chân mình, chà đạp một cách không thương tiếc. Rồi ông nhặt nó lên, tờ đôla đã trở nên nhàu nát và dơ bẩn. “Còn ai muốn tờ 100 đôla này không?”. Nhiều cánh tay vẫn giơ lên.

“Các bạn đã nghiệm ra bài học giá trị này chưa? Dù đồng tiền này có bị vò nát hay giày xéo, các

bạn vẫn muốn có nó bởi vì giá trị của nó không thay đổi và giảm đi. Nó vẫn là tờ 100 đôla.”

Giá trị con người trong cuộc sống cũng thế. Lắm khi, chúng ta vấp ngã, bị chà đạp, bị vùi dập do hoàn cảnh, do người khác gây ra, hay do sai lầm của chính bản thân. Chúng ta cảm thấy mình thật bất hạnh và thiếu tự tin. Nhưng dù có chuyện gì đã và sẽ xảy ra, bạn đừng bao giờ tự đánh mất giá trị của mình.

- Tuệ Nương
Theo *The Values of Life*

Nếu Ngày Mai chẳng bao giờ đến nữa

Nếu tôi biết đó là lần cuối
Ngắm nhìn em bên gối ngủ say,
Tôi sẽ xiết chặt em trong vòng tay hơn nữa
Và cầu mong thánh thần hãy hiểu biết về tình yêu.

Nếu tôi biết đó là lần cuối
Được nhìn em quay gót bước đi,
Tôi sẽ giữ và cầm tay em thật chặt
Và trò chuyện để em nán lại bên tôi.

Nếu tôi biết đó là lần cuối,
Mỗi cử chỉ và lời nói của em
Tôi sẽ mở rộng ký ức tâm hồn
Để ghi nhớ trong lòng tôi mãi mãi.

Nếu tôi biết đó là lần cuối,
Tôi sẽ dành thời gian đọc ánh mắt em,
Và nói rằng "Tôi yêu em nhiều lắm"
Thay vì lặng im chắc em biết lâu rồi.

Nếu tôi biết đó là lần cuối
Được chia sẻ xúc động cùng em...
Cứ ngỡ mình sẽ còn nhiều dịp nữa
Nên để thời gian trôi qua, trôi qua...

Tin chắc rằng mình còn có ngày mai
Để bù đắp những tháng ngày trước đó,
Và cứ nghĩ cơ hội sẽ luôn hào phóng
Còn nhiều dịp để sửa chữa lỗi lầm hôm qua.

Sẽ luôn có một ngày tôi muốn
Để cho tôi nói được lời "yêu em",
Và luôn còn nhiều cơ hội khác nữa
Để thực hiện điều tôi có thể làm cho em.

Nhưng nếu điều tôi nghĩ là sai
Và hôm nay là tất cả những gì tôi có,
Tôi muốn nói tôi yêu em biết bao
Và mong mọi người đừng quên điều đó.

Nếu bạn chờ đến ngày mai
Sao hôm nay không làm ngay điều đó?
Vì nếu ngày mai kia chẳng có
Bạn sẽ phải hối tiếc cho ngày qua

Vì đã không dành thêm ít phút
Cho nụ cười, cái ôm chặt và những nụ hôn

Vậy hôm nay hãy chia sẻ với
những người bạn yêu mến
Và bày tỏ rằng bạn yêu họ biết bao nhiêu.
Hãy dành thời gian cho lời cảm ơn, xin lỗi,
Và rộng mở lòng tha thứ, thương yêu .

Để nếu Ngày Mai không bao giờ đến nữa,
Bạn sẽ không bao giờ phải hối tiếc Ngày Hôm Nay.

Nào ai dám chắc mình còn có ngày mai
Dù bạn còn xuân hay mái đầu đã bạc.
Và hôm nay có thể là cơ hội lần cuối
Để bạn mở lòng với những người yêu thương.

- First News

Bạn đã dành cho gia đình những gì?

KHI CÒN NHỎ...

Bạn sẵn sàng nhường nhiều thứ lớn hơn cái kẹo cho đứa bạn ngồi cùng bàn nhưng đôi khi lại tranh giành đến đánh nhau với đứa em chỉ vì một chỗ ngồi.

Bạn rất vui khi nhận trực nhật giúp cô bạn trong lớp nhưng lại luôn phân bì công việc dọn dẹp nhà cửa với đứa em ở nhà.

Bạn có thể hăng hái làm một đầu bếp “siêu hạng” trong chuyến cắm trại dã ngoại của lớp nhưng lại không nhắc nổi tay chân vào bếp nhặt rau giúp mẹ. Bạn xem đó là việc đương nhiên mẹ phải làm.

Bạn sẵn sàng bỏ ra hàng giờ đồng hồ trong tiệm điện tử và “chỉ bảo” cho những tên “đệ tử” với những game phức tạp nhưng lại không có lấy một phút để giảng bài cho các em của mình.

Bạn luôn nhớ chúc mừng và tặng quà các cô bạn gái nhân dịp sinh nhật, ngày 8-3 nhưng lại quên mất rằng bạn còn có một người phụ nữ khác quan trọng hơn rất nhiều, đó là mẹ.

Bạn thường sa sầm mặt mày, thậm chí nổi xung lên chỉ vì những lời trách cứ, răn dạy của cha mẹ, dù đúng nhưng sau đó bạn lại quên ngay như chưa từng được nghe.

Bạn đã từng lưỡng lự mỗi khi xoa dầu cho mẹ khi mẹ cảm thấy mệt nhưng lại quên mất rằng mẹ đã từng thức thâu đêm để canh giấc ngủ cho bạn mỗi khi bạn “trái gió trở trời”.

KHI LỚN LÊN...

Bạn quá bận rộn với công việc, ngày nào cũng đến tối khuya mới về, ăn uống vội vàng rồi đi ngủ mà đôi lúc đã quên hỏi thăm mẹ vì đã chong đèn thức chờ cơm bạn.

Bạn đã từng khó chịu vì cha mẹ mình có lúc lẫn lộn, “già hóa trẻ con” nhưng lại quên mất chính vì một phần vất vả sinh thành nuôi dưỡng bạn

trưởng thành mà cha mẹ bạn mới “đi về hướng ngược lại” với bạn như vậy đây.

Bạn thường không bao giờ để ý rằng những lúc bạn buồn bã, thất vọng hay thất bại, mẹ luôn ở bên cạnh, chở che, nâng đỡ bạn. Và dường như bạn cho rằng mỗi ngày việc bạn nhìn thấy mẹ là một điều hiển nhiên.

KHI BẠN RỜI XA GIA ĐÌNH...

Bạn bắt đầu hiểu cha mẹ đã vất vả, khó nhọc thế nào để nuôi bạn khôn lớn.

Bạn hối hận vì đã cư xử không phải khi cha mẹ trách cứ mình.

Bạn nhận ra rằng đứa em bạn thật đáng yêu, xem ra nó không trẻ con một chút nào, khác hẳn với bạn.

Bạn cảm thấy tiếc nuối vì đã đánh mất biết bao phút giây sum họp đầm ấm của gia đình.

Bạn nhận ra mình thật vô tâm vì chưa bao giờ thực tâm giúp đỡ mẹ trong công việc gia đình.

Bạn có lúc sẽ nhận ra là mình đã sai khi đặt cha mẹ ra khỏi thế giới riêng của mình chỉ vì một suy nghĩ hết sức một chiều: “Cha mẹ không hiểu con!”.

Chỉ khi bắt đầu làm cha, làm mẹ bạn mới thấu hiểu làm đấng sinh thành khó đến nhường nào. Khi những đứa con xinh xắn của bạn lớn lên, bạn mới thấy thật không dễ dàng để làm bạn với chúng. Và khi đã bước vào cuộc sống rồi, bạn mới hiểu sẽ rất khó có được những giây phút vui vầy cạnh những đứa em như xưa. Nhưng hình như tất cả đã muộn, ba mẹ bạn hoặc đã già, hoặc đã đi xa mãi mãi. Bạn không thể tìm lại được những năm tháng hạnh phúc ấy.

Có những lúc bạn vô tình đặt gia đình ở một vị trí rất bình thường trong trái tim bạn. Chỉ khi thật sự mất đi một điều gì, bạn mới thấy điều đó là quan trọng. Sẽ đến một ngày những giây phút bình dị nhất bên gia đình sẽ không còn nữa. Bạn ngoảnh đầu tiếc nuối ư? Sẽ không còn kịp! Bạn hãy dành nhiều thời gian cho gia đình hơn nữa, để yêu thương và cảm nhận đầy đủ những nhọc nhằn của mẹ, những nghiêm khắc của cha hay cái nhõng nhẽo của những đứa em. Vì có thể một lúc nào đó, sẽ không còn thời gian để quay lại được nữa.

- Phạm Lan Phương
Theo *The Stories of Life*

Lời khuyên cuộc sống

Dũng cảm là dám đương đầu với những thử thách dù chưa biết sẽ vượt qua, là khi tiếp tục cố gắng dù vẫn biết có thể sẽ thất bại.

Người ta chỉ có thể kính trọng thực sự những gì mà họ tin tưởng, không phải ở những gì mà họ chỉ biết và nghe.

Cuộc sống không có ý nghĩa nếu không phải trải qua sóng gió, con người sống là để vươn lên, để vượt qua khó khăn.

Một khi bạn sống và dựa vào những khuôn khổ, quy luật - hạt giống duy nhất sẽ nảy mầm chính là định kiến.

Lòng trắc ẩn chỉ có thể là những tình cảm chân thật xuất phát tận đáy lòng.

Trên thế gian này, điều duy nhất mà con người cần phải chế ngự, chính là thái độ, là cách cư xử của bản thân mình.

Số lần thành bại của con người không quan trọng bằng thái độ của người đó cả lúc thành công lẫn khi thất bại.

Nếu lúc nào cũng đợi đến khi nắm chắc phần thắng mới làm, bạn sẽ chẳng bao giờ làm được điều gì cả.

Có được những gì mình muốn có lúc không ý nghĩa bằng dám cho đi những gì mình có.

Khi dùng bản đồ, bạn luôn phải tuân theo phương hướng, còn khi không có nó, hãy phán đoán và lắng nghe trái tim của mình.

Nếu bạn chưa dám liều mình chấp nhận thất bại để đạt được một điều gì, hoặc là bạn hèn nhát, hoặc bạn chưa thật sự muốn nó.

Khi bất hạnh, lỗi lầm quật ngã bạn, bạn có quyền tiếp tục nằm đấy, hoặc can đảm đứng lên.

- Như Quỳnh
Theo *Internet*

Lời nhắn gửi muộn màng

*Hãy trân trọng tình yêu
vì tình yêu sẽ trường tồn
ngay cả khi sức khỏe ngàn vàng
của bạn không còn nữa.*

- Og Mandino

Một chàng trai trẻ mắc phải căn bệnh hiểm nghèo và mọi phương thuốc chữa trị đều vô hiệu đối với bệnh tình của anh. Anh đau khổ khi nghĩ rằng mình có thể qua đời bất kỳ lúc nào nên anh tuyệt giao với tất cả mọi người và giam mình trong nhà suốt ngày. Nhưng cuối cùng, chán cảnh tù túng và có lẽ muốn thoát khỏi nỗi bi lụy, u ám của chính mình, anh quyết định ra phố một lần.

Khi đi ngang một tiệm bán băng đĩa nhạc, chàng trai bất giác đưa mắt nhìn vào. Tiệm bán băng không lớn nhưng thoáng đãng và cách trình bày khá đơn giản, dễ chịu. Người bán hàng là một cô gái có lẽ chỉ trạc tuổi anh. Trong một thoáng,

anh cảm giác như cả thế giới hoàn toàn tan biến, chỉ còn mình anh và cô gái. Anh tiến đến trước mặt cô mà không nhìn gì khác.

Cô gái ngước nhìn anh, mỉm cười và hỏi:

- Anh cần mua đĩa nhạc gì?

Và giây phút ấy, anh biết rằng trực giác mình không sai: đó là nụ cười đẹp nhất trên đời mà anh từng thấy. Anh lúng túng trả lời:

- Tôi... tôi muốn mua một đĩa nhạc.

Rồi anh chọn một đĩa và trả tiền cho cô gái.

- Anh có muốn gói đĩa nhạc này lại không? - Cô gái hỏi, vẫn với nụ cười trong sáng ấy.

Kể từ ngày ấy, mỗi ngày, anh đều ghé qua cửa tiệm và mua một đĩa nhạc. Lần nào cô gái cũng gói lại cho anh thật cẩn thận. Anh mang chiếc đĩa về và cất vào tủ mà không một lần lấy ra nghe. Anh đến mua đĩa nhạc chỉ là muốn gặp cô gái bán hàng. Mặc dầu rất muốn ngỏ lời mời cô đi chơi nhưng vì quá nhút nhát nên anh không thể lên tiếng. Mẹ anh dường như biết tâm sự của con trai nên khuyên anh hãy cứ thử mạnh dạn một lần.

Ngày hôm sau, thu hết can đảm, anh đặt một mảnh giấy có ghi số điện thoại của mình lên quầy rồi bước vội ra ngoài...

Ngày tháng trôi đi, đến một hôm, chuông điện thoại nhà anh réo vang, mẹ anh nhắc điện thoại. Đầu dây bên kia vang lên giọng nói trong trẻo của

một thiếu nữ. Đó là cô gái ở tiệm bán băng đĩa hôm nào. Bất ngờ cô gái nghe tiếng ghen ngào xen lẫn tiếng nấc của người mẹ:

- Cháu không biết gì sao? Con trai bác đã qua đời tuần trước...

Buổi tối hôm đó, người mẹ bước vào phòng con trai vì bà thấy nhớ con quay quắt. Bà mở tủ quần áo của con và thấy trước mắt mình là từng chồng, từng chồng đĩa nhạc còn nguyên giấy gói. Bà cầm lên một chiếc và tháo lớp giấy bọc ra. Một mảnh giấy nhỏ rơi xuống, trên đó là nét chữ con gái mềm mại: “Chào anh, em nghĩ là anh thật dễ mến! Anh có thích đi dạo với em không? Mến, Jacelyn”.

Người mẹ lấy thêm chiếc đĩa nhạc khác...

Lần này cũng vậy, bên trong kèm theo mẫu giấy: “Chào anh, em nghĩ anh rất dễ mến! Tôi nay chúng mình đi dạo với nhau nhé! Mến, Jacelyn”.

Tình yêu là... sau bao lần vật vã đấu tranh, ta mới có thể chiến thắng được cái tôi bển lển, nhút nhát để cầm tay người yêu đầu và nói: “Anh Yêu Em”.

- Bảo Vy

Theo *The Stories of Life*

Bông hoa đẹp nhất

*Tâm hồn con người
là những bông hoa đẹp nhất.*

- Oscar Wilde

Đã từ lâu rồi, tôi thường nhờ một người cung cấp cho tôi những khuyết áo hoa hồng để cài lên ve áo comple mỗi ngày chủ nhật. Vì tôi luôn mặc chiếc áo có đính hoa vào sáng chủ nhật nên thật tình tôi không nghĩ nhiều về điều ấy. Đó là một cử chỉ mà tôi trân trọng và đã trở thành thông lệ. Tuy nhiên, một ngày chủ nhật nọ, những gì mà tôi cho là bình thường đã trở nên rất đặc biệt.

Ngay lúc tôi đang chuẩn bị ra khỏi nhà thờ để trở về nhà thì một cậu bé đến bên tôi. Cậu ta đến thẳng trước mặt tôi và bảo: “Thưa ông, ông sẽ làm gì với những bông hoa ấy?”. Ngay lúc đó, tôi không biết là cậu bé nói gì, nhưng rồi cũng kịp hiểu ra.

“Cháu nói cái này hả?”, vừa nói tôi vừa chỉ vào hoa hồng đính trên áo khoác của mình.

Cậu bé đáp lại: “Thưa ông, đúng ạ! Nếu ông định rút nó đi thì xin ông hãy cho cháu”. Lúc đó, tôi mỉm cười và vui vẻ bảo rằng cậu ta có thể lấy bông hoa này, và tôi hỏi xem cậu sẽ làm gì với nó.

Cậu bé nhìn tôi rồi nói: “Thưa ông, cháu sẽ tặng cho bà nội. Cha mẹ cháu đã ly dị cách đây một năm. Cháu đang sống với mẹ nhưng mẹ lại đi thêm bước nữa, và mẹ muốn cháu đến sống với bố. Cháu sống với bố một thời gian, nhưng bố lại bảo là cháu không thể sống chung với bố được nữa. Thế là bố gửi cháu đến nhà bà. Lúc nào bà cũng thật tốt với cháu. Bà nấu ăn và chăm sóc cho cháu. Bà đã đối xử thật tuyệt vời với cháu, và cháu muốn tặng bà bông hoa xinh đẹp này để cảm ơn tình thương yêu của bà dành cho cháu”.

Khi đưa bé vừa dứt lời, tôi hầu như không thể nói gì được nữa. Mắt tôi nhòa lệ, và tôi biết cậu bé đã chạm đến những ngõ ngách sâu kín nhất của tâm hồn tôi. Tôi gỡ cành hoa trên áo ra và bảo: “Con trai, đây là điều tốt đẹp nhất mà ta đã từng nghe được, nhưng con đừng lấy cành hoa này vì nó bé quá. Hãy nhìn lên bụi giăng kia, con sẽ thấy một bó hoa lớn. Nhiều gia đình đã mua chúng để tặng cho nhà thờ mỗi tuần. Con hãy cầm những bông hoa đó về tặng cho bà bởi vì bà xứng đáng nhận được những điều tốt đẹp nhất”.

Tôi xúc động im lặng nhìn cậu bé đi ra. Cậu bé không biết đối với tôi, chính tâm hồn cậu bé là một vườn hoa đẹp nhất.

- Hoàng Minh
Theo *The Values of Life*

Bán cho con một giờ của ba!

Bố ơi, một giờ làm việc bố kiếm được bao nhiêu tiền?

Một hôm khi mới về tới nhà, tôi được đứa con trai nhỏ chào đón bằng câu hỏi rụt rè và ái ngại như vậy. Tuy rất ngạc nhiên nhưng tôi vẫn tỏ vẻ bức bối như mọi lần thấy nó xán lầy tôi:

- Đừng quấy bố, bố đang rất mệt. Đi chỗ khác chơi.

- Nhưng bố cứ nói cho con biết đi mà. Một giờ bố làm việc được bao nhiêu tiền? - Thằng bé cứ nín lầy quần tôi gặng hỏi.

Cuối cùng, tôi cũng chịu thua và trả lời cho xong chuyện:

- Mười ngàn một giờ, được chưa? Giờ thì con ra ngoài để bố yên!

- Bố cho con xin năm ngàn được không? – Nó vẫn không buông tôi.

Tôi quay lại nạt nó:

- A, thì ra nãy giờ hỏi bố đi làm được bao nhiêu tiền là vì vậy phải không? Đi chỗ khác chơi. Bố đang mệt!

Thằng nhỏ nhìn tôi sợ hãi, rồi im lặng đi ra sau nhà.

Sau khi tắm rửa, cơm nước và nằm thoải mái xem ti vi, tôi chợt nhớ lại hành động của mình hồi chiều và cảm thấy tội nghiệp thằng bé. “Có thể thằng bé muốn mua cái gì đó.” – Tôi nghĩ bụng và đến bên giường con.

- Con ngủ chưa vậy? - Tôi khẽ hỏi.

- Con còn thức ạ.

- Đây là tiền mà con hỏi xin bố hồi chiều. Con cần mua gì đấy? – Tôi nói.

- Con cảm ơn bố! – Nó ngồi bật dậy, mò mẫm dưới gối và lấy ra cái gì đó. – Bây giờ thì con có đủ rồi! Con đã có đủ mười ngàn rồi!

Nó đưa tay về phía tôi và nói tiếp, trong lúc tôi vẫn đang trở mặt nhìn :

- Bố ơi, bố bán cho con một giờ làm việc của bố đi. Con muốn bố chơi với con mà lúc nào bố cũng bận làm việc.

Tôi chợt bàng hoàng. Tôi không biết phải trả lời con tôi như thế nào. Lúc nào tôi cũng bận rộn toan tính mà không nhận ra những gì thật sự ý nghĩa mà người khác mong đợi nơi tôi.

- First News

Theo *The Inspiration stories*

Ước mơ bình thường

*Không ai có thể cho bạn lời khuyên
khôn ngoan hơn chính bản thân bạn.*

- Cicero

Những áng văn sau đây được tìm thấy trên
lăng mộ của một mục sư người Anh:

"Khi tôi còn trẻ, trí tưởng tượng của tôi không
giới hạn. Tôi mơ ước có thể thay đổi thế giới.

Khi trưởng thành và già dặn hơn một chút, tôi
nhận thấy thế giới chẳng đổi thay gì cả. Vì vậy tôi
thu hẹp ước mơ của mình và quyết định sẽ làm
thay đổi đất nước tôi. Nhưng dường như cũng
chẳng có gì dịch chuyển.

Khi tôi lập thân, tôi thu hết sức bình sinh hòng
làm thay đổi gia đình tôi, những người thân thiết
nhất của tôi. Nhưng, họ chẳng mảy may có ý
tưởng gì về điều đó.

Và giờ đây, khi đang hấp hối trên giường tôi chợt nhận ra: chỉ khi nào tôi thay đổi được bản thân mình thì tôi mới thay đổi được gia đình tôi. Từ sự cố vũ, khích lệ của họ, tôi sẽ có ích hơn cho đất nước – và ai mà biết được, không chừng tôi sẽ thay đổi được cả thế giới cũng nên".

- First News

Theo *The Real Values of Life*

Hãy cố gắng khi còn có thể

Cuộc sống không phải lúc nào cũng mỉm cười với tất cả mọi người nhưng những gì chúng ta chọn lựa ngày hôm nay sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng ta trong tương lai. Cuộc đời Grace Halloran là một bằng chứng cho sự nỗ lực và lòng quyết tâm vượt qua sự khắc nghiệt của số phận.

Trong suốt thời niên thiếu, Grace có đến hơn chục lần phải vào trại cải tạo dành cho trẻ vị thành niên vì nhiều thành tích được coi là bất hảo. Đến năm 18 tuổi, Grace thực sự trở thành một phạm nhân khi bị buộc tội lấy trộm xe hơi. Sau ba năm ở trại giam, Grace được thả tự do, nhưng ai cũng tin rằng rồi Grace sẽ sớm quay lại nhà tù với một tội danh nào đó.

Tuy nhiên, chỉ vài năm sau đó, Grace bị kết một bản án còn nặng nề hơn lần trước: sự mù loà. Bác sĩ điều trị cho biết Grace bị mắc một chứng bệnh

về võng mạc, võng mạc của cô đang bị suy thoái nặng. Bác sĩ nói với Grace rằng điều trị sẽ đem lại kết quả khả quan, tuy nhiên căn bệnh này không có một phương thức điều trị nào thực sự hiệu quả hoàn toàn cả. Hiện giờ Grace vẫn có thể nhìn thấy nhưng một ngày không xa cô sẽ bị nhược thị và mù hoàn toàn.

Điều tồi tệ hơn cả là Grace lại đang mang thai đứa con đầu lòng, thật kinh khủng khi cô không thể nhìn thấy mặt đứa trẻ khi nó chào đời. Làm sao cô có thể nuôi nấng nó đây? Cô đã luôn nghĩ mình đã sẵn sàng để làm mẹ và sẽ là một người mẹ thành công, dù với cô, hai chữ “thành công” dường như không có trong từ điển cuộc đời.

Grace không ngừng tham khảo ý kiến những chuyên gia mắt về căn bệnh của mình, và một lần nữa điều tồi tệ lại tìm đến Grace: bác sĩ bảo con trai cô có thể cũng mắc phải căn bệnh này khi bé đến tuổi trưởng thành. Grace tìm mọi cách để đứa trẻ không phải đối mặt với căn bệnh quái ác này. Cô cảm nhận thật tàn nhẫn và vô lý khi để con mình lâm vào tình trạng như cô – khi cô gần như đã cảm thấy được hậu quả của nó.

Biết rằng mọi phương thức chữa trị gần như vô hiệu. Grace quyết định tham gia vào một khóa học ở địa phương dành cho những người bị bệnh như cô, trung tâm đã giúp đỡ cô bằng cách cho Grace một số băng cassette để cô có thể nghe và

học. Grace bắt đầu học về cơ thể học, sinh lý, và nhiều môn khác liên quan đến sức khỏe. Một số học viên trong lớp gọi Grace là "Sherlock Holmes" vì khả năng nhận biết thông tin nhạy bén của cô và vì chiếc kính lúp mà Grace phải dùng để nhìn. Cô theo học tất cả những khóa chữa bệnh về mắt, kể cả phương thức châm cứu của Trung Hoa trong việc điều trị bệnh viêm võng mạc. Những lớp học đem lại cho cô hi vọng và hơn bảy năm sau, Grace tổng hợp tất cả những phương thức chữa bệnh gồm: chế độ dinh dưỡng, dược thảo, màu sắc, yoga – tất cả được Grace áp dụng cho cô và bé Ruchell – con trai mình.

Grace bắt đầu nhận ra những gì cô học được có ảnh hưởng lớn đến sức khỏe của mình. Ít lâu sau Grace được cấp giấy chứng nhận về việc nghiên cứu một phương thức giúp người ta có thể giữ cơ thể cân bằng về sức khỏe. Ngoài ra Grace còn phát hiện thêm nhiều điều thú vị về vật lý trị liệu. Tất cả những người biết Grace đều ngạc nhiên và khâm phục vì sự kiên trì học hỏi không ngừng của Grace và khả năng tự chữa trị căn bệnh của mình. Với Grace, việc bé Ruchell lớn lên lành lặn là một điều hết sức quan trọng và đó cũng chính là mục đích của cuộc đời cô.

Grace lấy bằng tiến sĩ về y khoa và đoạt giải thưởng cho những thành công của cô trong việc cải thiện căn bệnh viêm võng mạc. Vượt qua

những tiên đoán tồi tệ cho đôi mắt, Grace dần dần lấy lại thị lực và cô đã có thể tự mình lái xe.

Tin tức về sự thành công vượt trội của Grace trong việc điều trị với những trường hợp bất khả kháng lan xa và năm 1983, một tờ báo quốc gia đã kể lại câu chuyện của Grace. Nhận được sự hưởng ứng nhiệt liệt từ công chúng, Grace mở một chương trình nói về cách chữa trị của cô. Một nhóm nghiên cứu đã được tài trợ để đánh giá và nghiên cứu phương thức chữa bệnh mới của cô. Hơn 100 người tình nguyện đã thử cách của Grace và kết quả họ đạt được khả quan hơn sự mong đợi nhiều lần. Với những thành công của Grace, cô được mời đến Mỹ để nói về cách chữa trị này.

Trên đường đến nước Mỹ, Grace bị tai nạn máy bay và suýt mất mạng. Căn bệnh của Grace trở nên trầm trọng hơn, cô phải vào viện để điều trị một thời gian dài. Trong gần hai năm, Grace chống chọi với căn bệnh bằng liệu pháp của cô ở nhà và bệnh viện, cũng trong thời gian này, Grace viết hồi ký về cuộc đời mình. Grace hy vọng cô có thể sống đến khi cuốn sách được xuất bản.

Một tháng sau khi hoàn thành xong bản thảo, Grace gần như bị mù và tham gia vào một khóa học dành cho người mù để học những kỹ năng sống độc lập. Tuy nhiên, Grace vẫn không ngừng cố gắng, và một lần nữa Grace cùng với

con trai mình đã chiến thắng căn bệnh. Ruchell lớn lên hoàn toàn bình thường và đã trở thành một phi công.

Những chuyên gia về mắt bắt đầu công nhận những cống hiến của cô. Năm 1999, hiệu trưởng trường Đại học Old Dominion đã mời cô về thuyết giảng, Grace đã giành lại được lòng khâm phục và kính trọng của mọi người vì những điều cô đã làm được và Grace xứng đáng để nhận được những điều ấy.

- Hồng Nhung
Theo *Internet*

Mục lục

Đấu trường và cuộc sống	10
Phút tĩnh lặng	12
Ý nghĩa công việc	15
Con đường phía trước	17
Số phận hay bản lĩnh	20
Phép màu giá bao nhiêu?	22
Nhặt vài cuốn sách - cứu một đời người	25
Bài học từ trò chơi ghép hình	27
Điều gì đến sẽ đến...	29
Câu chuyện của hai hạt mầm	33
Viên đá quan trọng	35
Lời nói và những vết đinh	38
Tốc độ, góc nhìn và tổn thương	40
Bức thông điệp không lời	42
Phân quan trọng nhất	44
Hãy bước lên	46
Bác cũng là cướp biển!	48
Lá cuối năm	51
Hy vọng	54

<i>Bài học từ người thầy dạy võ</i>	56
<i>Kho tàng trong túi giấy</i>	59
<i>Điều bình dị</i>	63
<i>Câu chuyện ven đường</i>	65
<i>Khó khăn thử thách để lại gì?</i>	68
<i>Hãy sống với ước mơ</i>	70
<i>Thời khắc đẹp nhất của cuộc đời</i>	73
<i>Ai sẽ là người công nhận ta?</i>	76
<i>Liều thuốc cho sự đau khổ</i>	79
<i>Đám tang Ngài "Tôi không thể"</i>	81
<i>Những vòng tròn nước</i>	85
<i>Món quà vàng</i>	87
<i>Tiết mục đọc thơ của Patty</i>	89
<i>Bình yên trong bão tố</i>	92
<i>Ý nghĩa của những bông hoa hồng</i>	94
<i>Sức mạnh và dũng khí</i>	97
<i>Giá trị của sự quan tâm</i>	99
<i>Mảnh gương vỡ</i>	102
<i>Cây giữ phiên muộn</i>	105
<i>Bức thư gửi cuộc sống</i>	107
<i>Có thể cuộc sống đã công bằng</i>	111
<i>Chân dung của bạn</i>	114
<i>Người yêu quý nhất</i>	116
<i>Dharma</i>	120
<i>Điều kỳ diệu của tình yêu</i>	125

<i>Sự chia sẻ chân thành</i>	129
<i>Làm được điều gì đó</i>	132
<i>Di sản của cha</i>	134
<i>Đóa hoa Sơn Chi</i>	136
<i>Giá trị</i>	139
<i>Nếu Ngày Mai chẳng bao giờ đến nữa</i>	141
<i>Bạn đã dành cho gia đình những gì?</i>	144
<i>Lời khuyên cuộc sống</i>	148
<i>Lời nhắn gửi muộn màng</i>	150
<i>Bông hoa đẹp nhất</i>	153
<i>Bán cho con một giờ của ba!</i>	155
<i>Ước mơ bình thường</i>	158
<i>Hãy cố gắng khi còn có thể</i>	160

hạt giống tâm hồn

Từ những điều bình dị

3

FIRST NEWS

Chịu trách nhiệm xuất bản:

TRẦN ĐÌNH VIỆT

Biên tập : Trần Thị Anh Oanh
Trình bày : First News
Sửa bản in : Hoàng Duy
Thực hiện : First News - Trí Việt

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP TP. HCM

62 Nguyễn Thị Minh Khai - Quận 1

ĐT: 8225340 - 8296764 - 8220405 - 8223637 - 8269713

In lần thứ 1. Số lượng 2.000 cuốn, khổ 13,5 x 20,5 cm tại XN In Phương Nam.
Giấy đăng ký KHXB số 1210-33/XB-QLXB do CXB cấp ngày 18/10/2002 và
giấy TN số 965/KHXB/2004. In xong và nộp lưu chiểu tháng 11/2004.

<https://thuviensach.vn>